

УЧИТЕЛЯ ПЕТЪР ДЪНОВ

ТРИТЕ ОСНОВИ
НА ЖИВОТА

УЧИТЕЛЯТ ПЕТЪР ДЪНОВ

ТРИТЕ ОСНОВИ НА ЖИВОТА

Издателство «Бяло Братство»
София 1996

ТРИТЕ ОСНОВИ НА ЖИВОТА

Съдържа три неделни беседи от Учителя Петър Дънов:

Любовта - 27 февруари 1921, София

Вярата - 6 март 1921 г., София

Надеждата - 16 януари 1920 г., Русе

Първо издание: 1921 г., София

Второ издание: 1947 г., София

Трето издание: 1996 г., София (по второто издание)

© Издателство «Бяло Братство»

ISBN 954-8091-29-1

Любовта

Най-голяма е Любовта.

*Бог е Любов.**

Тази сутрин ще ви говоря върху един стих, който поставям за основа на великата Божествена наука в света, а именно върху стиха: “Бог е Любов”.

Вие ще кажете: Това го знаем! – Да, отчасти, но не и в неговата пълнота. Аз ще задам една математическа задача, едно математическо съотношение. Ще започнем с неизвестните $x:y=xi:yi$ и $w:t=e:a$. Последната пропорция – това са елементите на висшата духовна математика. Хиксът, това е една величина от видимия, от реалния свят, от материалния свят. Този x може да се определи много лесно. Как? – Ще работите. Ще определите x и y по същия начин, както могат да се определят двете неизвестни в следната задача: от два срещуположни града излизат две ядра войници, срещат се и се поздравяват. Едните запитват другите: Колко сте вие на брой? Вторите отговарят: Ако един от вас дойде при нас, ще станем два пъти повече от вас. А първите им казват: Ако един от вас дойде при нас, ще станем колкото сте вие. Онзи, който знае математическите правила, веднага ще намери на колко е равен x и на колко y . А след като разрешите на какво са равни x и y , т.е. видимият, материалният свят,

* I послание към Коринтяните, 13:13

тогава ще минете към духовния свят — *xi:yi*. Това са отвлечени истини.

“Бог е Любов”. Аз вземам Любовта като принцип. Вън от Любовта ние не познаваме Бога. Той е само в Любовта. Понеже Любовта е достъпна за всички същества, няма органическо същество, няма жива материя в света, която по един или по друг начин да не е тясно свързана с Любовта и да не се влияе от нея. Следователно ние познаваме Бога в Любовта. И този Бог на Любовта не е вън, не е само във вселената, а е вътре в нас. Една от заповедите в Писанието казва: “Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила.” Разбирате смисъла на тази заповед.

Ще разгледам Любовта от четири гледища: като стремеж, като чувство, като сила и като принцип. Любовта като стремеж действа в сърцето, като чувство — в душата, като сила — в ума и като принцип — в духа. А това е целият цикъл на човешкото развитие от начало до край. Като се съединят началото и краят на едно място, образува се едно ново начало. Това ново начало, като се събере със своя край, ще образува друго ново начало. Следователно това е един вечен процес в Божествения свят, без край и без начало. Любовта като стремеж има свое начало. Например, някоя мома си стои спокойно в къщи, нищо не я тревожи, но един ден тя среща някой млад момък — веднага в нея се явява стремеж, започва да става неспокойна. Същото става и с момъка. Значи, настъпва началото на тяхното безпокойство. Аз казвам: идва началото на тяхната любов като стремеж. Какъв е краят? — Оженят се, народят им се деца. Това свършек ли е на живота? — Не е. Сега настъпва второто проявление на любовта, проявлението ѝ като чувство, което действа на душата. Това е по-висока степен на проявление

на Любовта. Чувството се проявява между приятели и братя. Следователно всеки, който има приятел, брат, трябва да е минал през първия огън на любовта. Докато не стане това, не можеш да изпиташ второто проявление. Братството е основано на любовта като чувство, чието проявление е в душата. Чрез чувството става поляризирането.

Стремежът — това са корените във физическия свят, а чувството — това са клоните. Стремежът върви към центъра на земята, а чувството — към Бога.

Любовта като сила се проявява само в светиите, в Христа, в хора, които са готови да защитават една Божествена кауза. Не можеш да имаш любовта, ако в тебе няма ум. Ето защо всички онези, които са възприели истината, искат да защитават любовта, имат силата на Христа, силата на светиите и запечатват любовта си с жертви.

Любовта като принцип встъпва едва сега в света. Тя обгръща всичко. До любовта като сила има и омраза, и привличане и отблъскване, и гладене и дращение. В любовта като принцип няма никакво противоречие. Тя примирива всички противоречия в света. За нея няма зло, а всичко е добро, възвишено. Всеки от вас, който иска да разбере смисъла на живота, не трябва да бяга от него, а трябва да премине през всичките му стадии, а именно през корените, през клоните, през цвета, който е силата на любовта, и да опита плода му, който е принципът на любовта. Като минеш последователно през корените, клоните и цвета на любовта, ще дойдеш най-после в принципа — до плода на любовта и той ще ти даде смисъла. Там е безсмъртието — свят, в който няма смърт, а има възкресение. За тази Любов се казва в Писанието, че тя е връзката на съвършенството.

И тъй, вие не можете да разберете любовта, докато не разберете своето сърце, докато не разберете елемен-

тите и силите, които се крият в него. Вие не можете да разберете любовта, докато не разберете чувствата, елементите и способностите на вашия ум. Вие не можете да разберете любовта, докато не разберете стремежите и силите на вашия дух. Изучаването на любовта е една велика наука, с която новото небе и новата земя ще се занимават. Любовта е първият велик принцип на Бога, чрез който Той се проявява.

Аз не искам да ви говоря по този въпрос само на теория, но ще ви докажа, че любовта има съотношение към сърцето като стремеж, към душата като чувство, към ума като сила и към духа като принцип. Следователно всеки от вас може да знае каква е неговата любов. Как? — По биенето, по пулсирането на вашето сърце. Пулсът на сърцето — това е тактът на любовта. Кръвообращението е също във връзка с любовта. В деня, когато човек престане да люби, и сърцето преставя да тупа. Когато някои мразят, това е негативната страна на любовта. Тогава се явява сърцебиене. Сърцето понякога бие повече, а понякога по-малко. Хората наричат това състояние сърцебиене, а аз казвам, че законът на любовта в такива хора не действа правилно. — Как ще се поправим? — Влезте във вашето сърце, във вашите чувства, в силата и в принципа на любовта, регулирайте ги и ще изпитате такава радост, каквато само светиите и праведните са изпитвали. Сърцебиенето ви ще изчезне. Тази наука е необходима за вас.

Аз ще бъда много принципиален и реален по въпроса, който разглеждам.

Например, понякога почувствувате любовта като стремеж и си казвате: Хайде да се целунем. Тогава събират се двама, радват се един на друг като гугутки и се целуват. А след това казват: Какво направихме! Аз не казвам, че целувките са лошо нещо, но във всяка целувка

трябва да има съдържание на любов. Всяка целувка, в която няма любов, е престъпление, а всяко престъпление носи след себе си нещастие или за сърцето, или за душата. Аз не съм от онези, които казват, че е грешно да се целуват хората. Може да се целувате, но как? – Ще се спрете, ще застанете пред Бога и ще запитате: Господи, мога ли да изкажа Твоята любов? Ако Господ ви проговори и каже: Изкажи любовта ми – тогава може да се целунете. Но ако отидеш в името на Господа, туриш подписа Му и не дадеш никаква любов, това е престъпление, за което Господ ще те държи отговорен. Това е то карма-та, кармичното престъпление с любовта от хората, които си играят с лъжливата любов.

Христос е изявление на тази Велика Любов. Следователно, като говоря за Христа, считам Го не като един отвлечен принцип, а като реално въплъщение на Любовта. Любовта не е нещо отвлечено, а нещо реално. Тя има форма, съдържание и смисъл. Който познава Любовта, ще познае и света. Ние познаваме света чрез Любовта. Дето има любов, има и живот, има движение, в нея всичко започва да живее. А дето няма любов, не може да има живот. И когато е казано, че Бог е Любов, с това се определя, че ако има любов, ще има проявление на Бога.

Някой ти казва: Аз те обичам. – С какво? Със стремежа ли, с чувството, със силата или с принципа на любовта? Те са различни положения. Не трябва да лъжем. Той ще ти отговори: Обичам те със стремежа на любовта, или с чувството на любовта, или със силата на любовта. Когато у тебе дойде силата на любовта, в ума и мислите ти ще настане яснота. Имаш ли любовта на чувствата, ако си тъжен, веднага ще станеш благ и радостен, ще бъдеш готов за всички жертви. Ако при тебе дойде човек, у когото има стремежа на любовта, той ще те направи активен. Дъщеря ви, която до онзи ден е била кротка като

агне, започва да гледа към земята надолу. Тя иска да се прояви и казва: Аз искам да сляза в материята, да изуча живота. Казваме: Не трябва да грешим. Нищо, така само ще разберем елементите на любовта. В любовта като стремеж прегрешенията са неизбежни. Ние трябва да имаме в себе си стремежа и силата на любовта. В любовта има две поляризации: като стремеж и като чувство, които се проявяват на физическия свят, и като сила и като принцип, които принадлежат на Божествения свят. Това са две велики проявления на любовта.

Вие сте учили физиология. Кой е правилният пулс на сърцето? Правете наблюдения и забележете при всички ваши разположения колко пъти сърцето удря в минута. Ще започнете с една велика наука. Следете при ритъма на отклонението между колко удара варира сърцето; при един отлив и прилив на сърцето какъв ъгъл ще се образува. Този ъгъл ще бъде приблизително равен на 60° — закона на човешката еволюция. Когато имате приятно разположение на душата, пак четете броя на пулсиранията на сърцето. Например, някоя мома има стремеж към някой момък. Нека пресметне колко туптения прави сърцето ѝ в една минута, като го срещне. По туптенето на сърцето си тя ще може да определи дали той ще устои в любовта или ще я излъже, ще определи неговите бъдещи отношения и т.н. След като се разделят момата и момъкът и отпаднат духом, нека пак пресметнат броя на туптенията на сърцето. Като се усъмните в някого, пак изчислявайте колко туптения прави сърцето ви. Забелязвайте си тези числа. Започнете да работите с висшата математика. Защо като се срещнат момък и мома, които имат стремеж един към друг, сърцето им трепва? Много естествено, трябва да трепне. Ако сърцето не трепне, няма живот в него. Майката, когато е бременна, нали усеща трепване, заиграване на детето в утробата ѝ? Тогава тя

започва да се радва. Трепването показва, че Божественият живот идва и Господ пита: Ти готова ли си да възприемеш този живот и да го обработиш? По същия начин Господ пита и момата, и момъка. А момата нищо не иска да знае. Тя мисли за шапки, за рокли, как да си нареди къщата, а за трепването на сърцето нищо не мисли. А трепването е важно, другите неща са второстепенни. Тази наука, за която ви говоря, е реална. Работете с тези числа.

Дохождате след това до втората стадия на любовта. Имате приятел, когото обичате с най-чисти, безкористни чувства. Забелязвате нещо интензивно във вас, следете биенето на сърцето. Намерете тези съотношения. Това ще бъде y (игрекът) от пропорцията. Изчислете какво е биенето на вашето сърце, когато вашият приятел или брат е близо до вас или далеч от вас. Има една разлика.

Настъпва третата стадия на любовта, т.е. любовта като сила. Например, четете живота на някой светия или се срещате с човек, който е готов да се жертва за някоя идея, за човечеството и затова се отделя от майка, баща, напуска дома си. Веднага сърцето ви трепва. Прочетете броя на трептенията на сърцето си. Като ме слушате да говоря това, ще ми възразите: Е, сега с такива ли работи ще се занимаваме? Има по-важни въпроси от тези. – Не, по-важни неща няма. Ако умееете да регулирате вашето сърце тъй, както Бог отначало го е създал, то ще регулира вашия ум, а умът ви ще даде условия на духа да се прояви. Всичко това е свързано едно с друго. Изпуснете ли най-малкото, ще изпуснете и най-голямото. Между малките и големите величини има съотношение. Това, което в Божествения свят е единица, във физическия е множество, а това, което във физическия свят е единица, в Божествения свят е множество. Много естествено е това. В Божествения свят, например, изтича една много

голяма река като единица, и като слиза във физическия свят, всеки си отбива една малка вадичка от нея и образува една рекичка. Тези малки рекички, като отиват към Божествения свят, се събират и образуват една голяма река.

И тъй, всяка дисхармония в сърцето ви е дисхармония в любовта ви, и то или в стремежа, или в чувствата, или в силата на вашата любов. Ако дисхармонията е в стремежа ви, ще търсите причината в сърцето си; ако дисхармонията е в чувствата ви, ще търсите причината в душата си; ако дисхармонията е в силата ви, ще търсите причината в ума си. Следователно дисхармонията на вашето сърце, на вашия живот ще търсите в тези три области — в сърцето си, в душата си и в ума си. Имайте предвид, че любовта без ум не може да се прояви, тя не е за глупави хора. Глупавите хора никога не са чувствували любов. Всички същества, които са лишени от любов, са лишени и от интелигентност, а всяко същество, което има любов, е интелигентно. В същества, в които няма любов, тя се проявява като механически закон — движение, растене отвън навътре. А у онези, които имат любов, растенето става отвътре навън. Следователно у учени хора, в които няма любов, които имат знания и събират сведения, цитират от различни места, у тях движението е отвън. Хора, у които има любов, растат отвътре навън, възприемат тази храна и я обработват. Ние, като гледаме на хората с много знания, но без любов, казваме: Този човек няма тази любов към брата си.

Най-важното от всичко е да имаме един приятел, когото да обичаме. Кой е този приятел? — Той е Христос. Срещате някой учител, обикнете го. Кой е този учител? — Христос. В Неговия ум ще намерите смисъла на живота. Някоя мома има стремеж към някой момък. Отде произтича този стремеж? — Христос е в този стремеж и Той

не лъже никога. Онзи, който не лъже никога, наричам Христос, а онзи, който лъже и в стремежите, и в чувствата, и в силата, той е антихрист. Онзи, у когото стремежът в сърцето е правилен, чувствата в душата правилни и силата в ума правилна, той е Христос. В любовта не се допуска абсолютно никаква лъжа. И онзи, който би се опитал да оскверни тази любов, той носи проклятието, приема кармически нещастие. С това се започва и падането в любовта.

И тъй, като разрешите тези числа, ще намерите на колко са равни x и y . Игрек запитва Хикс: “Колко сте?” Хикс отговаря: “Ако един от вас дойде при нас, ние ще бъдем два пъти колкото вас; но ако един от нас дойде при вас, ще станем толкова, колкото сте вие.” Значи $x=7$, $y=5$. Това ще бъде така, ако работим с числата до десет, но ако от y към x отиват не един, а десет, тогава x ще бъде равен на седемдесет, а y – равен на петдесет. Като разрешите това първо уравнение, ще пристъпите към Божественото уравнение, дето ще търсите Божествените x и y на какво са равни. Онези от вас, които не са запознати с математиката, ще намерите някой математик да ви запознае с въображаемите, имагинерните числа. Ще кажете: Е, с тези ли хиксове ще се занимаваме сега? – Ами че всеки от вас е един голям хикс! Ще ви докажа това нещо. Я ми кажете, знаете ли часа, в който сте дошли на земята, знаете ли откъде сте дошли и къде отивате? – Не знаете, не помните кога сте родени. За Христа говорите, но не Го знаете. Исторически Го познавате, но като любов, като принцип не Го познавате. Опитали ли сте любовта като сила, като принцип? Имали ли сте опитността на някой светия? Опитали ли сте преживяванията на човек, който е готов да жертва всичко за приятеля си? Някой от вас имат тази опитност. За стремежа на любовта – там всинца сте герои, признавам ви правото. Като

се говори за стремежа на любовта, нея я познават около петстотин милиона души; като дойде до чувствата, тази любов я познават около един милион; а като се дойде до силата на любовта, едва ли ще се намерят в света десет хиляди души, които да я познават. И тъй: петстотин милиона, един милион и десет хиляди, това са числата, от които можете да съставите три уравнения.

“Бог е Любов”. Трябва да започнем правилно с любовта. Не търсете Бога в небето, но търсете Го тъй, както детето търси майка си и както цветята — земята. Спуснете корени дълбоко, влезте в материалния свят. След като слезете пет, десет, петнадесет, двадесет метра надолу, у вас ще се яви желание да се поляризирате и да се качите нагоре. Тези две противоположни посоки създават желание за растене нагоре и надолу. По този закон ние примиряваме материалистите с идеалистите. Тогава в света идват материалистите, безбожните хора, както ги наричат, хора, у които има стремеж. Първите се спущат дълбоко в материята, те никога не са видели слънцето. Тези хора са корените, а идеалистите — това са клоните. Но ако няхмахме материалисти, никога не щяхме да имаме идеалисти. Идеалистите казват на материалистите: Работете долу днес. Един ден вие ще се качите горе, ще познаете, че има Бог, а пък ние ще разберем, че има място, дето няма любов.

Не е все едно да те бодат с игла или да те гладят с ръка. Казват: Еди-кой си момък целунал някоя мома. Кое е по-добре: да я ухапе, да я набие или да я целуне? По-добре е да я целуне, отколкото да я ухапе или одраци, както е постъпвал едно време, когато е бил вълк. Следователно целувката е един начин да не си причиняват хората рани. — Едно време съм правил ужасни престъпления, а сега ще те целуна, за да видиш, че нямам нокти, нямам зъби каквито имах тогава — казва момъкът на момата.

Момата казва: Колко е хубав моят възлюблен! — Защо е хубав? — Защото любовта е влязла в тоя вълк и го е укротила. Излезе ли си любовта от сърцето му, той става пак вълк. Че това е така, се вижда, когато я напусне. Започне да говори лошо за нея, търси начин да ѝ отмъсти, иска да я набие, става цял звяр. А момата купува витриол, хвърля го в лицето му, прави го нещастен през целия му живот. И казват след това: Колко е благороден човек! — Да, благороден е, докато има любов в сърцето му, а като излезе любовта от него, никакво благородство няма, той е цял демон. Това са хора, лишени от любов. Няма защо да им се сърдим, те изпитват такива страдания и мъчения, каквито ние не познаваме. Всички грешници, престъпници изпитват големи мъчения. Вие още не сте изпитвали любов, не я познавате във всичките ѝ проявления. Вашата любов е достигнала дотам, да не дращите с ноктите си и да не хапете със зъбите си. Любовта трябва да се прояви у вас и като чувство, т.е. не само да не хапе и дращи, но и да дава нещо от себе си. Майката е изпитала тази любов. Тя казва: Едно време аз удушавях от любов. Но сега туря рожбата си от едната гърда на другата и я кърми. Какво нещо е кърменето? То е цяла наука. Аз препоръчвам на майките и на бащите да изучават кърменето. Наблюдавайте какъв е този закон на кърменето. Гледайте вашето дете дали ще ви ошипе, дали плаче, дали ще ви хапе и от това ще познаете от каква еволюция е то.

Сега да се върнем към основния закон: “Бог е Любов”. Вложете в себе си мисълта: Бог е Любов в Неговото първично проявление. Разберете ли тоя първи принцип, ще разберете всички последващи принципи; не разберете ли първия принцип, нищо друго не можете да разберете.

Следователно на всинца ви препоръчвам да се върнете към първия принцип, да разберете Бога като Лю-

бов. Схванете ли първия принцип, ще сванете и втория – принципа на мъдростта или на вярата. Любовта е принципът на сърцето и душата, а вярата – на ума и на духа. Това е поляризиране. Вярата произтича от Любовта. Тя е втори принцип. Теософите го наричат “будхи”, еманиция на втория Логос, който създава условия за живот. Само умът, интелигентността може да създаде истински условия за правилния, възрастващия живот. Само умният, интелигентният човек може да се развива правилно. Глупавият не може. Някои ще кажат: Знанието възгордява. Не, знание без любов възгордява, а знанието с любов облагородява. Знание без първия принцип възгордява, т.е. става болезнено. Англичаните казват “горделива плът”, “болезнена плът”, т.е. такава, която не може да се лекува. То се отнася за човек, който много знае, но у когото няма любов.

И тъй, този Господ, Когото туряме за основа на сърцето, на душата, на ума и на духа, това е Бог на Любовта. Той е основата на любовта. Като обиколи любовта през всички тези места, образува се цял един кръг. Следователно пренасяйте любовта си от сърцето в душата, от душата в ума, от ума в духа и се съединете с Бога. Това са четири велики свята. Сърцето – това е астралният свят; душата – това е християнският рай (теософите го наричат “девакан”); а любовта като сила – това е менталният свят. Като влезете в умствения свят, там ще срещнете същества, които се занимават с любовта като сила. Любовта като принцип – това е светът на Духа, т.е. Божественният свят. Като влезете в този свят, ще се качите при Бога и само там, по един опитен начин, ще можете да разрешите всички мъчности и ще разберете дълбоките причини на всичко, което става сега. Сега не се взирайте да видите нещо. Отвънка нищо няма да видите, но отправете ума, мисълта си към душата си.

Ще ви дам един метод за работа. Имаш един брат, един приятел, запитай се: Готов ли съм за този свой брат да дам половината от своето богатство. Мога ли да го оставя да разполага с всичко, което имам? Правете най-напред маневри в себе си да се проверявате и след пет или десет години дайте едно сражение. Някой от вас могат още първата година да дадат едно сражение, а някои след десет години. И тогава ще опитате любовта като чувство. При тези проявления на любовта ще разберете всичко, което Бог дава, ще разберете неща, които не е позволено да се казват. Не се стремете да изказвате любовта си. Бъдете естествени! Някой казва на другиго: Аз много те обичам. Този твой другар те моли за една услуга, но не се минават и десет минути, откак ти си изявил своята любов, и вече отказваш да послужиш. В такъв случай по-добре не казвай, че обичаш. Кажеш ли, че обичаш някого, ти ангажираш Бога, но не дадеш ли възможност Той да се прояви, ти си навличаш карма, вършиш престъпление. По-добре мълчи! Като вляза в една къща, не казвам, че обичам хората в нея, а сядам на последното място и ако има някой болен, не казвам, че ще го излекувам, но го питам какво го боли, от кога го боли; взема пълно участие в болестта му и той оздравява. Започват домашните му да говорят: Ами знаете ли кой го излекува? Знаете ли как го излекува? На всичко това аз мълча и се радвам, че моят Бог се е проявил. Вие направите някому добро, помогнете му, а после казвате: Да не бях аз, той беше изгубен. Благодарение на мене той се подкрепи. Знаете ли на какво мязате? В Америка има една секта (Christian Scientists), която поддържа, че в света материята не съществува и че болестите са фиктивни. При един от членовете на тая секта отишъл един господин със счупен крак да му помогне. Той му казал: Ти трябва да знаеш, че материята не съществува и да си внушиш

мисълта, че кракът ти не е счупен. Болният се върнал в къщи, мъчил се дълго време да си внушава мисълта, че кракът му не е счупен, че няма болки и най-после успял — излекувал се. Американецът го срещнал и му казва: Сега да ми заплатиш за лекуването. Благодарение на мене вече не страдаш. Пациентът отговорил: Представи си, че ти е заплатено десетхиляди долара. — Каквото е лекуването, такова е и плащането. Тя е същата наука. Когато боравим с реалния свят, ще боравим с факти: факт с факт. А когато говорим за отвлечени неща, там отвлечено на отвлечено ще отговаря. Не можем да разберем Божествения свят, докато не разберем реалния.

И тъй: Бог е Любов, а Любовта е връзката на съвършенството.

На какво се дължат всички раздори, които стават сега в света? Ще ви приведа един окултен разказ, който вие сами ще разтълкувате и приложите в живота. Нямам ни най-малко намерение да засегна някого, но ви давам начин как да тъчете, как да работите. Когато Господ направил света, явила се водата при Него и Го запитала: Какво е моето предназначение? — Ще слезеш долу да поливаш цветята, дърветата, за да цъфтят и зреят, ще поиш земята и всичко, което е по нея. Слязла тя на земята и започнала да извършва службата си. Слънцето като я видяло, влюбило се в нея и започнало да я тегли нагоре, карало я да се изпарява. Като се качила горе в пространството, взели да се карат за нея. От тази препирня водата се смразила и във вид на сняг отново паднала на земята. Водата се зарадвала за тази хубава, бяла премяна, обаче един вол излязъл от своя обор и като видял земята покрита със сняг, запитал се: Какво е това бяло, но студено? Погледал, позамислил се и оставил изверженията си върху снега. Водата се наскърбила, задето волът нацапал премяната ѝ. Другият ѝ възлюбен, който се скарал за нея

със слънцето, когато тя била горе в пространството, казал на слънцето: Сега можеш да си я вземеш. Мен не ми трябва сега тя. Водата се оплакала на слънцето, задето пострадала тъй жестоко. Слънцето пекнало силно, стопило снега и водата се просмукала от земята, откъдето наново, като чисти, студени извори, излязла пак на повърхността на земята. Изверженията на вола се обърнали на тор, върху който израсли най-хубавите плодни дървета. Бялото ще се стопи, а извержението ще стане тор, върху който ще израстнат хубави плодни дървета. Следователно тези две противоречия в света ще се примирят. Слънцето, като стане възлюбен, ще напече и ще донесе радост. Любовта като напече, всички недоразумения ще изчезнат и злото и доброто ще се примирят; от студената вода ще излязат чисти, кристални извори, които ще утоляват жаждата на уморените пътници, а от изцапаната дреха ще израстнат хубави плодове.

Следователно от гледището на Любовта, всички страдания, които сега преживяваме, ще се превърнат в една велика, стройна наука за човешкото сърце, душа, ум и дух. Заемете се да разрешите тази задача: $w:m = e:a$. Това са четирите проявления на Любовта. В Любовта $w:m = e:a$. С това ще турите основа на новата наука на живота, на възпитанието. Ще започнете като цигуларя, не само да нагласявате своята цигулка, но и да знаете да свирите, защото Любовта е най-великата ария, симфония в света. И който може да свири и пее това, което тя е написала, той е истински човек, ангел, светия, Бог. В бъдеще ще се учим да пеем и свирим в Любовта. Когато сме наскърбени, няма да казваме, че сме нещастни, но ще казваме, че сме в миньорно настроение. Когато сме радостни, ще казваме, че сме в мажорно настроение. Миньорната гама – това е стремеж надолу, мажорната – стремеж нагоре, а хроматическата гама – това са процеси, които отиват отгоре надолу и отдолу нагоре.

Сега, като излезете от тук, искам да останете с идеята да разберете любовта като стремеж, като чувство, като сила и като принцип.

Биенето на сърцето има влияние косвено върху дишането, а дишането има косвена връзка с кръвообращението и пречистването на кръвта. Ето защо всички съвременни болести се пораждат от неправилното разбиране на любовта, от неправилното дишане и окисляване в организма. Следователно всички тела у човека се заразяват отдолу нагоре, затова трябва да работим в тези четири области, за да пречистим душата си. В християнството се казва, че трябва да се покаем. Значи то се отнася до стремежа на любовта. След това идва раждане и новораждане. То се отнася до чувствата на любовта, до душата. Посвещението – до ума. И най-после идва възкресението, то се отнася до силата на духа, сиреч, до любовта като принцип. И тъй, в Любовта има два процеса: в сърцето и в душата, в ума и в духа. Като минавате през тези процеси, ще минавате през всички степени на вашето развитие. Работете едновременно в сърцето, в душата, в ума и в духа си. Между ума и духа има едно прекръстосване, защото умът е мъжът на сърцето, а душата е невестата на духа. Когато казваме, че Бог е създал човека по свой образ, то значи, че го е създал по образа на своята Любов, защото трябва да знаете, че Любовта е първият образ на Бога. Тъй че думите “по образ” значат “по любов”. Един красив образ – то е Неговата Любов. Познават ли Любовта, познават и Божието лице. Не познават ли Любовта, Бог за вас е безличен. “По подобие”, това значи “по ум”. Когато се каже, че човек е направен по образ и подобие Божие, подразбира се, че е направен по Любовта и Мъдростта на Бога. Следователно, ако искаме да приличаме на Бога, трябва да имаме Неговата Любов и Неговата Мъдрост.

Вторият процес е слизането на човека, съгрешаването. В този човек сърцето е от пръст, то е променчиво. След това Бог му вдъхнал дихание на живот, то е вторият процес – слизане на душата и на духа във физическия свят.

Това, което ви давам, е, за да работите върху него, а не за философия. В него има много недоизказано. Има една велика Божествена наука. А туй, що ви говорих, е само предисловие, въведение във великата наука на Любовта. Проучете това въведение, спрете се върху четирите отдела: на сърцето, на душата, на ума и на духа. Това са четири области на този велик свят, който Бог е създал. Ние сме призвани да опитаме този Бог и да Го проповядваме на света. Има само един Господ. Той е Господ на Любовта като стремеж, като чувство, като сила и като принцип. Любовта като принцип е във всичко и над всичко.

И тъй, ако ме пита някой какъв съм, отговарям: Аз принадлежа на Любовта като принцип, познавам Бога само като Любов и Му служа. Христос е изявление на Бога на Любовта, а материалният свят е материализираната Любов на Бога. Целият физически свят е едно изявление на Бога, материализиране на Бога. Следователно като познаем физическия свят, ще познаем Бога. Не мислете, че като напуснете този свят, ще отидите в по-добър. Като го напуснеш, къде ще отидеш? Не роптай против този свят, но виж Божественото в своя брат. Ще кажеш: Защо Бог е създал този грешник, този блудник? – Не, вникни, спри се. Някой вол е изхвърлил изверженията си върху него. Но що от това? Слънцето като пекне, ще го изкачи пак нагоре. Не се смущавайте, нека грешат хората. Този свят е отлично, хармонично създаден. Аз всякога се радвам, като го гледам. Като гледам това извер-

жение, казвам си: Много хубаво е то, върху него ще израстнат най-хубавите плодни дървета. А от този нацапан сняг какви хубави студени извори ще се образуват, когато го напече слънцето! Ще примирим и едното, и другото състояние. Ако си бял и студен, не се обезсърчавай; ако си един вол и правиш понякога пакости, пак не се обезсърчавай. Това са символи, които означават една велика истина. Ако не можеш да разбереш доброто в най-малките му проявления, как ще го разбереш в най-великото? Ако не можеш да прецениш една капка вода, как ще прецениш повече? Преценете Бога като Любов и не Му се сърдете. Всеки ден повдигайте съзнанието си нагоре и Му кажете: Излъга ме възлюбеният като стремеж, изцапа ме. Той ще ви отговори: Ти си в стремежа на любовта, качи се една стъпка по-горе. Качиш се една стъпка по-горе и казваш: И тук ме излъгаха. И брат ми не е такъв, какъвто го мислех. — Да, и тук ще намериш едно противоречие. Тогаз изкачи се горе в ума си. Като се качиш в принципа на Любовта, там ще намериш причината на всички неща, които стават и всичко ще разбереш.

Питате: Как да се примирим? Примири ни ти. — Аз не съм дошъл да ви примирявам. Скарате се, викате мене. Като извършихте греха, питахте ли ме? Не е наука да примиряваш. Аз проповядвам една велика наука на Любовта. Някой изхвърлил изверженията си върху другиго. Добре е направил. Някой е студен. Добре е и това. Това е един процес. Аз проповядвам Любовта във велик смисъл — любов активна, любов на целувки, но със съдържание; любов на чувства, но интензивна, благородна; любов на сила, но да има в тази сила светлина. Където и да влезем, да има любов! Когато видя, че някоя душа страда, аз не плача за нея, не се сърдя на вола, че я наца-

пал, но ѝ казвам: Изпари се, качи се по-горе или стопи се, влез в земята, слезни по-долу и излез като извор. Не се смущавай.

Това е велика наука на Любовта, която ще разреши всичко. Това, което виждате сега в света, противоречията в домовете и обществата, това е един временен процес, който се дължи на неразбиране на Любовта. Върху това трябва да се спрем.

Сега искам от вас да мислите, да се стремите, да имате горещи сърца, да бъдете герои, да не ви е страх от Любовта. Всички да сте пълни с чувства, а да не сте като баби. Искам да бъдете философи, а не да предъвквате кой какво казал, кой учен как мисли по този или онзи въпрос и т.н. Бих желал всички да имате сърца, души, умове, които да действуват. Като се срещнем тогава, ще има между нас пълна обмяна. Това е новото учение. Всичко старо да се забрави. Не се противете, не спорете. Нямаме време за спорене. Ще кажете: Еди-кой си вол оставил там нещо от своите извержения. Това го знам. Кажете си: Всеки от нас има велика мисия в света. Трябва да бъдем герои, да бъдем по образ и подобие на Бога и тогава всички наши братя, заминали преди милиони и милиарди години, ще се съединят с нас. Тези братя са: серафимите — братя на Любовта; херувимите — братя на хармонията; престолите — на волята; господствата — на радостта, интелигентността; силите — на движението и растенето; властите — братя на външните форми, изкуството; началствата — братя на времето, състоянието и такта; архангелите — на топлината и огъня; ангелите — носителите на живота и растителността, които приготвяват живота. Последният — десетият чин ще заемат напредналите човешки души. Да се съединим с тези братя! Всички заедно ще засвириим и тогава ще чуем Хрис-

товия глас: Елате вие, деца, благословени от Отца моего, и наследете Новото царство, Новото небе и Новата земя на Любовта, които съм приготвил за вас.

Това е учението на Любовта.

*

Беседа от Учителя, държана в София
на 27 февруари 1921 г.

Вярата

*А сега остават тези трите:
вяра, надежда, любов.**

Днешната ми беседа ще бъде върху втория принцип на човешкия живот — вярата.

Аз вземам думата “вяра”, понеже нямаме по-добра дума от нея. Вземам я в най-широк смисъл и правя различие между вяра и вярване. Във вярата не може да има никакви противоречия. Тя изключва всяко съмнение. А вярванията допускат наполовина съмнения. Може да вярваш, че ще станеш добър, но може да вярваш, че ще станеш и лош; може да вярваш, че ще живееш, но може да вярваш, че ще умреш. Днес хората се въздигат, страдат и умират все от вярвания. Светът е пълен все с вярвания. Всички учени и религиозни хора учат само вярвания. Но това вярване не е донесло нито спасението, нито свободата, нито знанието, нито любовта, които очакваме, защото е вярване. Не казвам, че вярването е лошо, но то е само предговор на вярата.

Ще засегна вярата от четири гледища, а именно: ще я разгледам като стремеж подсъзнателен в сърцето, като чувство съзнателно в душата, като сила самосъзнателна в ума, и като принцип свръхсъзнателен в духа, или научно казано, като стремеж в подсъзнанието, като чувство в съзнанието, като сила в съзнанието и като принцип

* I послание към Коринтяните, 13:13

Сега пазете тези съотношения. Аз ще говоря по въпроса принципиално. Нямам за цел да защитавам никаква ограничена кауза, никакво ограничено учение. Целта ми е да говоря за истината тъй, както си е.

Вярата е принцип на човешкия ум. Значи, началото на човешкия ум, това е вярата, или в друг смисъл казано, умът е съграден върху основите на вярата. Вярата свързва човешкия ум и интелект с хармонията в природата и му дава подтик за развиване и изучаване законите на Битието.

Сега като ме слушате, бъдете тъй добри да оставите настрана само за един час всички ваши предубеждения. Не да ги изхвърлите, а да оставите раницата с вашите вярвания и заблуждения настрана, докато ви поолекне. Като ме изслушате, пак си я турете на гърба и си вървете. Нямам нищо против това. Иначе ще заприличате на онзи българин с тежкия товар, който бил настигнат по пътя от един колар. Коларят, като видял колко е тежък товарът на пътника, предложил му да се качи на колата. Пътникът се качил на колата, седнал в нея, но товара си не свалял от гърба. — Свали си товара, приятелю, и го остави настрана в колата — му казал коларят. — Не искам да ти правя затруднения — отговорил пътникът. — Не, ти мене не затрудняваш, а себе си. Моето желание е товарът да слезе от гърба ти. Аз приех тебе и товара ти еднакво да си почивате. И за двама ви има достатъчно място в моята кола. Като се качим на Божествената кола, ние трябва да свалим товара си и да си отпочинем.

Следователно всеки от вас, който иска да има просветен ум в каквото и да е направление, който иска да изследва природата в каквато и да е област, трябва да се стреми да влезе във връзка с живата природа, трябва да има вяра. Аз не съм от ония, които казват, че трябва

да се стремим и развиваме само в една посока. Философски казано, всички посоки създават една истинска посока, която е Истината. Затова ние трябва да се стремим във всички посоки, защото от гледището на вярата всички посоки са добри. Може в някои от тия посоки да дойдат и страдания, но те са път за изправяне. Когато дойдат върху нас тия страдания, те показват, че в миналото ние сме нарушили Божествените закони, съзвучието на Божествения свят, от което нарушение се е родило злото в сегашния свят. И като не разбираме, ние постоянно се питаме от що е това зло? Ако вие прережете една електрическа жица от инсталацията, в която постоянно тече електрически ток, и я уловите с ръцете си, знаете ли какво ще стане с вас? Тази жица е безопасна, докато си стои спокойно, но прережете ли я, тя става опасна. Ако стоите върху един кюнец от канализацията, вие сте на безопасно място, но речете ли да пробиете една дупка, да видите, какво има в кюнеца, вие ще пострадате и трябва да бягате надалеч. Защо? — Защото пробихте кюнеца и течението на водата се измества, тя ще ви залее. Съвременните хора са интересни. Те, като малките деца, носят длета и казват: Хайде тук да пробием кюнеца, хайде там. Като дойде опасността, казват: Бягайте сега! Някой химик — професор, стои в лабораторията, държи ретортата, прави опити; пукне се ретортата, пръсне се течността, бяга професорът настрана, всичко се разваля. Казвам: Този професор е пробил кюнеца. Не е само този начинът за изследване, има и друг начин.

Когато искате да тонирате вашия ум, да го пречистите, непременно трябва да внесете във вас вярата. Някой ще възрази: С вяра нищо не става. — Всичко с вяра става, а нищо без вяра не става. Докато имате вяра, вашият ум ще бъде здрав, силен, гениален, всичко може да направи. В момента, когато напуснете вярата, умът ви ще се разд-

вои, в него ще се образуват пукнатини и вие сте изгубени. Знаете ли какво става с такива хора? — Започват една работа, един час работят, отчайват се, работата им не върви. Дойде пак вярата, пак започнат работа. Работят един час, отново я напущат.

И тъй, в света едни хора работят, други стоят по кафенетата, въртят си палците, не работят. Изгубили са вярата! Какво да се прави с тези хора? — Внесете вяра в ума им и те са спасени. Аз ще ви приведа един окултен разказ, който трябва да имате всякога в ума си, когато разсъждавате върху вярата. В древно време имало един царски син, който се влюбил в една слугиня, която била много умна, интелигентна и красива. Решил да се ожени за нея. Момата се зарадвала много и си казала: Сега животът ми има смисъл. Този царски син ще ми доставя всичко, за което съм мечтала. Тя си въобразявала, че ще има прекрасни палати, с много стаи, дето ще ѝ прислужват придворни дами. Той, наистина, ѝ направил голям палат и освен това ѝ обещал всичко, за което тя си мечтала, но като се оженили, той ѝ казал: Моля ти се, в моя палат не искам да има никакви слугини, за да не ми напомнят за твоя низък произход. Ти сама ще чистиш тоя палат и ще нареждаш всичко.

Когато вярата се появи в човешкия ум, умът ще ти каже: Аз не искам в моя палат да има слугини. Кой са тези слугини? Вие не знаете нищо и си казвате: Чакайте да видя какво е казал еди-кой си автор, какво е казал Кант! И Кант е човек като тебе. Може да е изказал много хубави мисли, но не трябва да се осланяш на него. Какво е казал Кант в съчинението си “Критика на чистия разум”? — Той е казал, че нещата са непостижими. Това е 50% вярно. За човек, който има вяра, всичко в света е постижимо. Следователно постижими или непостижими са нещата, това зависи от вярата. Вярата обема времето,

а времето е процес на Божествения разум. То е такт на Божествената хармония. Вярата определя отношението на тоновете, съчетанията вътре в тази Божествена хармония. Тя определя още и съотношенията на нашите мисли. Всяка мисъл е тон в нашия ум. И ако имаме вяра, всички наши мисли ще образуват една величествена Божествена хармония.

И тъй, вярата трябва да започне от сърцето, във вашето подсъзнание — там трябва да се вложи този светъл лъч на разумния стремеж. Като си лягаш вечер, вложи в ума си следната мисъл: вярата, в която аз живея, ще внесе Божествената хармония в стремежите на моето сърце. Легни си с тая мисъл, с пълно упование в твоето подсъзнание. Не философствуй, не мисли за последствията. Когато посееш някое житно зърно в земята, не мисли как ще израстне. То само по себе си ще извърши своята работа. Ако седнеш при него и мислиш как ще израстне, дали ще израстне или не и почнеш да го разравяш и заравяш, ти ще го развалиш, ще го спънеш, ще попречиш на развитието му. Така и някои хора възприемат една Божествена мисъл, но започват да разсъждават дали тя е Божествена или не. Оставете тази мисъл да израстне във вашето съзнание! Докато една мисъл не порасне, не започне да се развива, не цъфне, не завърже, не даде плод и тоя плод не узрее, не я бутайте. Не може да се познае дали е Божествена или не. Не може да се познае Божествената истина, която е вложена в нея. Затова нещо е необходимо време. Времето е израз на истината. Дето няма време, няма истина. Лъжата всякога съкращава времето. Всички, които заемат пари от банката с кратки срокове, не прокопсват. Те си променят полиците на всеки три месеца. Износно е полиците да бъдат с дълги срокове. В съвременната мисъл всички учения имат къси срокове. Ние не вярваме в късите срокове,

а вярваме само в дългите срокове. Ние считаме дългия срок за едно закръглено движение на енергията вътре в душата.

Второто проявление на вярата е като чувство в съзнанието. Това значи: в даден момент ти да чувствуваш, че твоята мисъл не може да бъде мисъл, докато не се проектира в материалния свят. Тази мисъл трябва да добие правилна форма, защото правилното мислене не е нищо друго, освен мисълта ти да има правилно съчетание със законите, в които живееш. Ако мисълта ти не добие правилна форма, ще прилича на грозна жена, а грозните хора не ги обичаме. Следователно грозните форми произвеждат в ума ни дисхармонично впечатление. Красотата е едно качество на мисълта, затова мисълта в нас трябва да бъде красива. Ако ти не чувствуваш, че твоята мисъл е права, ще започнеш да я проверяваш с други хора, но с това ще изпаднеш в другата крайност. Защо? — Защото и те може да се намират в същото състояние. Тогава как ще провериш дали твоята мисъл е права или не? Следователно първото нещо, което трябва да имаш предвид, е следното: да вярваш, че твоята душа чувства нещата правилно. Душата никога не лъже. В душата на човека няма никаква лъжа!

Третото проявление на вярата е в силата на мисълта. Вашата мисъл трябва да има сила. Вътре в нея трябва да има движение и разширение, т.е. тя трябва да бъде производителна, да можеш да вършиш всяка работа с нея. Вие може да опитате силата на вашата мисъл. Ако вашата мисъл е правилна и върви хармонично във всяко отношение, т.е. има правилен стремеж в сърцето, правилни чувствувания в душата, правилно разширение в ума, тогава, ако имате каквато и да е рана на ръката си, като съсредоточите мисълта си върху нея, тя бързо — в петдесет минути или в един-два дена, според раната, ще заздравее.

Всички катастрофи, които стават сега — и в обществената, и в политическата, и в научната област, се дължат на туй разстройство на нашия ум, който не е турил вярата за основа в живота. Ние живеем с вярвания в света. Отде дохождат всички катастрофи в света? — Те дохождат от това, че ние сме се усъмнили в Бога, във великия закон на Любовта и казваме, че Бог не е Любов и че човек за човека е вълк. А този вълк Бог го е създал. Тогава, каква философия, какъв смисъл има животът, когато най-възвишеното нещо в света ние наричаме вълк? А вълкът е отрицание на любовта, отрицание на вярата. Следователно всеки човек може да стане вълк. Щом изгубите любовта си, вие сте един вълк, мечка, тигър, лисица, защото тези диви животни са отрицателните качества на великата добродетел, която наричаме Любов. Вярата пък определя защо ние страдаме. Казвам: Ти си изгубил любовта си, затова си вълк. — Как ще се поправа? — Като внесеш любовта в сърцето си, тя ще внесе вярата и ще се повдигнеш, ще бъдеш един ангел, да служиш в Божествения свят.

Въоръжете ума си с вяра, а не с вярвания, защото вярванията са религиозни, езически системи, които се явяват като резултат от опитите на миналото. Съвременните религии са един опит за изправяне на човечеството. Аз не ги осъждам, но казвам, че всички религии имат стремеж да помагат на човечеството. И всички велики Учители дохождат между това човечество, за да го издигнат, за да му помогнат, понеже са служители на великия Божествен закон. Но техните последователи са изопачили тоя закон, спрели са се само на външната му страна и така са изопачили живота. Те са създали така вярванията. Дохожда лекар и ти казва: В мене вярвай, аз ще ти помогна. Започва днес една инжекция, утре друга, изхарчиш много пари, но нищо не помага. Дойде попът,

опее те. Не, не, в такъв лекар да не вярваш, а само в онзи, който носи любовта като принцип. Ако лекарят или приятелят ти носи тоя принцип на Любовта в себе си, приеми го, но ако не го носи, може той да бъде учител, свещеник, лекар, затвори вратата си за него, не го приемай, нека остане вън.

Писанието казва: "Без вяра не може да се угоди на Бога". Аз превеждам тези думи тъй: без ум, без мъдрост не може да се угоди на Бога. Кой деца радват родителите? Нали умните, послушните деца? Глупаво, пакостно дете не радва родителите си. Всеки, който внася радост и веселие, той е умен. Умните синове и дъщери, умните приятели, учители, свещеници, те са хора на вярата. Като запиташ сега тези хора дали има задгробен живот, те се съмняват и казват: Кой знае? Науката още не го е доказала. Но кой е по-напреднал: науката ли или ние? Ами кой създаде науката, тя ли нас или ние нея? Ние сме като старите езически народи, които си създаваха образ като тях, падаха на колене пред своя идол Ваал и го молеха: Покажи ни де е истината? Така и ние осем хиляди години се молим на науката да ни покаже де е истината. Нищо няма да ни покаже тя. Има една наука, на която трябва да разчитаме. Тя е Божествената наука, науката на човешкия дух на любовта, на която вторият принцип е вярата. Тя е неизменна наука, не се мени. Съвременната наука е човешка, тя е наука на вярванията, на хипотезите. А в науката на вярата всичко е определено точно, математически. В нея всичко е точно предвидено, както в техниката, както в организма. Ние казваме, че стомахът не е интелигентен, работи чисто механически. Не, той е отличен химик. Като му дадете нужните условия, той работи много по-добре, отколкото нашите химици. В него влиза храна необработена, несмляна и веднага той отделя съответни сокове за смилането и разтварянето на храни-

те. След няколко часова работа тъй смляната храна преминава в червата, за да си задържат те от нея, което им е потребно, после се разнася чрез кръвта по целия организъм. Белите дробове не са едно духало, както някои казват, и те работят по известни закони. Също така и мозъкът си свършва добре работата. А ние, съвременните хора, които се мислим за умни, интелигентни, какви ли гупости не правим! Мъжът, като не може да изправи жена си, набие я хубаво. Учителят, като не може да поправи ученика си, изпъжда го вън от училището. Свещеникът, като не може да изправи паството си, отлъчва го от църквата, обявява пасомите си за еретици. Държавата, като не може да поправи някои от поданиците си, изпраща ги в затвора, на бесилката. И всички съвременни държави правят специални заведения за провинилите се свои поданици. Това са заведения на вашите глупости, за които ще ви съдят! Така пише горе, в невидимия свят. Това са полици, които един ден ще се плащат. Да не мислят разните министри и властнуващи лица, че един ден няма да отговарят за ония стотици и хиляди хора, които те са затворили в тъмница! Не, небето и земята ще преминат, но нито една рязка от закона не ще се измени, докато не дойде всичко в първоначалното си състояние. Тъй е било от памтивека, тъй ще бъде и до скончание века. И не само в България, но и навсякъде.

Като говоря за скончание на века, разбирам свършване на нашите глупости и начало на Божествената хармония в света, на онази велика мисъл, за която ви говоря. И като се срещем, тогава няма да питаме: Ти вълк ли си или не? Казвам: Опитайте ноктите ми, опитайте зъбите ми! Ако имам такива, вълк съм, ако нямам, не съм вълк. Тази вяра, благородното, разумното в човека не позволява да имаш никакви нокти, никакви зъби. Ноктите — това е кривата математика. Когато вълкът загуби лю-

бовта си, та не може да разшири своята мисъл, той застава на пътя, чака да мине някоя овца, да я хване и да я изяде. Защо постъпва така? Той казва: Както вие, господа, имате право да си купувате консерви от вашите дюкяни, така и аз имам право да си купя от Божествения дюкян една консерва, затова отварям запушалката и я изяждам. Но в Божествения свят е забранено да се ядат консерви. Там няма никакви консерви. Според Божествения закон, вълкът като срещне овцата, трябва да ѝ каже: Аз съм много гладен. Можеш ли по закона на любовта да се пожертвуваш за мене? Ако овцата се съгласи, той може да я изяде; ако не се съгласи, ще почака да мине втора, трета, докато се намери някоя да се пожертвува. Ако не се съгласи никоя овца, той ще се нахрани с корени. Едно време така е живял вълкът. Това ще ви го докажа. То не е фигура, а велик закон. Когато вълкът постои седем-осем дни гладен, казва си: Колко съм глупав! Едно време аз другояче се хранех. Отива в гората и се нахранва с корени. Ако не се е хранил някога така, отде ще му дойде тази мисъл? Значи, той е живял и при други условия.

И сега нас, съвременните хора, трябва да ни остави Господ десетина дни гладни, за да ни научи, че и по друг начин може да се живее. Ще отидем в гората, ще извадим сладки коренчета и ще се нахраним. И така може да се живее. Съвременните лекари ще ни обясняват какви са елементите на консервите, какви елементи са необходими за нашия организъм и чрез какви храни ще си ги доставим. Не съм против това, но то не е култура. Имайте предвид, че всяка органическа храна, която употребявате, колкото чиста и да е тя, винаги носи своите отрови и причинява отлагания. Няма същество, което да не умре, щом се храни с органическа храна. И човек е почнал да умира, откакто е почнал да се храни с такава храна, защото във

всяко органическо същество има чисто и нечисто поляризиране. Наблюдавайте как котката изяжда мишките. Тя улови една мишка и изяжда всичко в нея. Ако котката, която е такава чистница, би яла както трябва, тя би живяла много повече. Тя казва: Според нашата наука, аз не мога да се бавя, да губя време, гладна съм, затова те изяждам цяла. Така и мъжът — дойде си от работа и казва на жена си: Скоро, гладен съм. Ако не е сготвено, да му мисли жената! Това не е наука. Ние трябва да започнем с тия основни неща в живота.

Сега ви остава да се запознаете с вярата като принцип, за да разберете онова нейно проявление, което примирява всички противоречия в живота. Ще ви покажа как се явяват противоречията. Например двама млади се любят. Когато любовта се проявява като принцип, и двамата са готови да бягат от дома. Казвам: Герои са и двамата. Когато се роди първото им дете и майката започне да го кърми, вижда наоколо си, че условията са неблагоприятни и любовта между тях почва постепенно да охлажда. Защо? — Защото те не са разбрали любовта във всичките ѝ страни, в дълбокия ѝ смисъл, че тя трябва да се поддържа с разумност. Когато една птичка прави гнездото си върху клоните на дърветата, тя избира такива клончета, които са запазени даже и от най-слабия вятър и от бурите. Тъй че тя го съгражда много по-умно от всеки инженер. Тя схваща къде са благоприятните условия за съграждане на гнездото и там снася яйцата си. А съвремените хора казват: Ние можем и без гнездо, без добри условия да снесем яйцата си. И наистина, снасят ги, но после отиват да ги излюпват в "Майчин дом". Това е културата на кукувиците — те снасят яйцата си в чуждо гнездо. Питайте някой естественик, отде се е зародила идеята в кукувицата да снася яйцата си в чужди гнезда? Някой ще отговори: Господ е наредил така. Не, Господ

не казал това. Има много кукувици, при това интелигентни, които снасят своите яйца все в чужди гнезда. Знаете ли свойствата на кукувицата? Тя избира гнезда на слаби птички, та като се излюпи кукувичето, то, като по-силно, изхвърля другите малки птичета от гнездото. Така постъпвате и вие с вашите идеи. Изхвърляте другата, но вашата е пак кукувичка. Сега разрешете какво означава тази кукувица. Ако ти приемеш една Божествена мисъл и ако тя не те научи как да се поставиш в хармония с Божествения закон в природата, ако не се внесе любов към хората, какво те ползува тя, защо ти е тази мисъл? Една мисъл може да ти донесе и съмнение. Следователно, без вяра не може да се служи на Любовта, без вяра не може да се угоди на Бога на Мъдростта.

Като прочетете 8. глава от Притчите, от 29. стих надолу, ще видите, че там се говори за мъдростта, а тук говорим за вярата

*Като полагаше закона си на морето —
Да не престъпят водите повелението Му
(водата, морето, това е съвременният свят),
Когато нареждаше основанията на земята
(под “основание на земята” се разбират нашите и
всички органически тела),*

Тогаз бях при него и устроявах всичко;

И аз му бях наслаждение всеки ден

И веселях се всякога пред него.

Веселях се на обитаемата негова земя;

И наслаждението ми беше с човеческите

синове.

(Тук се говори не за сегашните човешки синове, а за тогавашните, които са живели с вяра — носителка на любовта.)

Сега, прочее, послушайте ме, о чедо;

И блажени са, които пазят пътищата ми.

Послушайте поучение и ставайте мъдри.

И не отхвърляйте го.

Блажен е този човек, който ме слуша.

И бди всеки ден при моите двери,

И очаква при стълповете на вратата ми.

Защото, който ме намери, ще намери живот

И ще вземе благословение от Господа.

(“Който ме намери“, това значи: който намери вярата, ще намери живота. От него ще изчезне всяко съмнение. Новото съзнание ще дойде в него, една нова интелигентност ще го възпламени и той ще каже: Сега вече разбирам смисъла на живота.)

*А който съгреши против мене,
своята душа онеправдава.*

Всички, които ме мразят, обичат смъртта.

Сегашните хора казват: Може и без вяра. Не, не, с безверие не може. Казвам: Не трябва вярвания, а вяра. Безверието и вярата, това са два полюса, защото безверникът може да стане вярващ, а човекът на вярата не може да се поляризира. Вярата е свързана с човешкия ум, с човешкия интелект, а умът е свързан с дишането. И понеже ние се намираме на границата на една нова еволюция в света, направили сме един ъгъл от 180°. Пътят, който сме извървели от деня на излизането ни от Божествената хармония, е път на слизане. Сега ние сме до дъното и започваме другата половина на тоя кръг, предстои ни да изминем друг ъгъл от 180°. Този е законът на еволюцията, при който ще изучавате нещата отдолу нагоре, а не както сега отгоре надолу. Само по този начин ще имате една опитност, много по-реална от по-раншната и по-достъпна за вашия ум. Затова всички източни твърдения трябва да се проверят от ново становище. Опитностите на източните и западните народи трябва да се проверят. И едните, и другите са 50% верни. И там ще влезе вярата.

Всяка мисъл и всяка наука трябва да се проверява на опит и нищо да не се взема на доверие. Вярата подразбира жив опит, но опитът не става по един начин. Ако искаш да провериш една музикална пиеса, ще намериш един опитен музикант, а не обикновен, и от него ще разбереш дали тази музика е правилна. Ако искаш да разбереш свойствата на материята, ще намериш някой учен химик, който не пробива кюнци и не прави експлозии, и от него ще искаш да ти даде първите упътвания върху великите закони на материята. Материята, това е една реалност. В нейните сегашни форми тя е преходна. Следователно, ако се уповаваме на тези форми, ние се лъжем. Сегашните ѝ форми ще преминат към други, които ще бъдат реални.

Сегашните наши мисли също са преходни. Всичките ни сегашни разбирания са само един предговор към онова правилно разбиране, което ще дойде. С тези си думи не искам да кажа, че сте невежи, че не разбирате нещата, но само констатирам, че причината на вашето невежество се дължи на това, че нямате вяра. А вярата е свързана с вашия ум. Следователно онзи, който няма вяра, не може да има и правилно дишане, защото умът е свързан с дишането. Умните хора дишат плавно и хармонично. Мисъл, която въздействува на дишането, тя е права. Наблюдавайте някоя красива жена или мъж, здрави по воля, сърце и ум, ще забележите красотата и пластичността в дишането им! Който не диша правилно, и мисълта му е неправилна. Някой писател ще пише някоя статия, започва да размишлява, издишва издълбоко, после диша неравномерно, става, направя си цигара, разхожда се из стаята, пак сядва, пише. Статията е готова. Критиката започва да говори: Еди-кой си написал отлична статия. — Написал дим! Самата статия е толкова вярна, колкото и димът на цигарата му. Написал статия как да

се поправи обществото. Преди да започне статията, той казва: Чакай да се прекръстя! Кръсти се. Не, приятелю, кръстът показва как да носиш мъчнотиите. Когато направиш кръст и кажеш: “Во имя Отца”, запитай се: моята глава знае ли да мисли правилно? “И Сина” — любовта действа ли в сърцето ми? “И Светаго Духа” — силата на Бога в мене ли е? Това значи да направиш кръста и да прочетеш “Во имя Отца”. Кръстът е нещо вътрешно. Някой казва: Да се прекръстим. Да, да се прекръстим с главата, със сърцето и със силата си. Като се прекръстите, кажете си: Дали Господ на Мъдростта е в ума ми? Имам ли вяра?

По какво се отличава човек с вяра от другите, у които няма вяра? По това, дали има страх. Във вярата няма страх. Някой казва: Давикаме лекар. Ако викаш лекар от страх, че си болен, ти ще умреш; ако го викаш с вяра като твой брат, твой приятел, ще оздравееш. Като викаш лекаря със страх, и лекарят ще се уплаши и ще каже, че положението е опасно, сам не се решава да лекува. Викат втори лекар, и той казва същото. Викат трети, събират се на консулт и най-после и тримата казват: Я ще оздравее, я не. Това мяза на положението на онзи циганин, който казал: В онзи дол я има вода, я не. Такава наука всеки я знае: “я ще оздравее, я не”; “може да е добра, но може да не е добра”. Старите казват за момата: Ние знаем, може да е много добра, но може и да не е добра. Те не казват като циганина, например, “я е вярно, я не”, но казват “може да е вярно, може и не”. Някой пита: Ти какво мислиш за моята мисъл? — Е, може да е добра, вярна. Не може, а трябва да е вярна. И тогава казваме: Не знам, кой ще бъде спасен. Не знам кой ще бъде спасен; знам кой ще влезе в Царството Божие; знам кого Господ е избрал; знаят го и всички онези, които имат вяра. Няма скрито-покрито за вярващия. Скрито-покрито

има, но кога? Само в престъпленията, само те се крият. И добрите дела трябва да са тайни. В този свят и добрите, и лошите хора трябва да се крият. Защо? Само злото може да е скрито. Лошият човек се крие да не го хванат и затворят в тъмница. Добрият, богатият човек се крие, да не го подведат под член четвърти от закона, та да му кажат: Ти си неприятел на народа, хайде в затвора. Ето защо, сега богатите отричат, че са богати, а едно време хората се хвалеха, че са богати, че имат пари. Днес всички богаташи искат да минат за сиромаси. Защо? — Защото има член четвърти. Това не е правилно мислене, това не е философия на живота. Волът, който оре на нивата и разделя браздите, казва: Аз съм, който ора. Да, защото има остен; а орачът е, който носи закона. И аз мисля, че ние сме минали това учение на остена. Сега е учението на вярата.

Според новото учение, всеки сам трябва да опита своята мисъл вярна ли е. Ще представя мисълта си на брата си и ще го оставя той да я възприеме. Той няма да ме пита вярна ли е мисълта ми. Защо? — Защото съм опитал мисълта си деветдесет и девет пъти. Не само аз, но хората от осем хиляди години насам са опитвали този велик закон. И вие може да го опитате. Днес ви говоря за вярата. Кажете: Ние ще живеем с вяра. Внесете в себе си вярата и започнете да работите с нея. Не мислете как гледат хората на вас, дали сте интелигентни или не. Е, хубаво, като сте интелигентни, ще ви дам да разрешите една задача: $ai:a=bi:b=ci:c$. Какво ще разберете от тази задача? Тя е задача, която определя отношенията на невидимия свят към видимия. Когато става известно явление във физическия свят, съответното явление става и в невидимия. Такъв е законът. Когато един човек се ражда на земята, едновременно с него друг се ражда на небето. Когато някой умира на земята, и на небето умира

някой. Когато един човек умира на земята, за небето той се ражда, т.е. за да отиде един човек от земята на небето, трябва друг да дойде на земята. Те се заместят. Между величините има известно съотношение. Някой пита: Защо трябва да умирам? — Не, няма да умреш, но казвам: решено ти е да се родиш в другия свят, а друг да се роди на земята. Ще кажете: Дотук те слушахме, но оттук нататък няма да те слушахме. Не настоявам да приемете това като една положителна истина, а като един символ, но ще го проверявате и ще разберете, че има известно съотношение между духовния и физическия свят.

И тъй, ще разглеждате каква е вярата ви в подсъзнанието, в съзнанието, в самосъзнанието и в свръхсъзнанието. Когато от вашата душа изчезне всяко съмнение, омраза, лъжа и те излязат на повърхността, кажете си: Не, с тази величина вече не мога да боравя. Кажете ли си така, това показва, че вярата е турила в сърцето ви своя пръв корен. Вярата има връзка с ритмичното дишане. Затова индусите се стремят да дишат ритмично, като искат понякога да регулират своята мисъл отгоре надолу. А западните народи още не знаят това. Те имат стремеж отдолу нагоре. Забелязано е, че у туберкулозните хора дишането става бързо, ритъмът на дишането им е къс, следователно смяната на енергиите у тях е неправилна, което значи, че между вярата и мисълта има борба.

От какво се ражда туберкулозата? — Или от страх, или от омраза. Всяка мома може да стане туберкуозна: вземете ѝ възлюбения, лишете я от надеждата, че ще има друг и у нея ще се яви стеснение, омраза и тя ще стане туберкуозна. Тя казва: без този момък не мога да живея. Там е заблуждението. Не, твойт момък е в твой ум. Той е твоята любов. Ако момата срещне човек от физическия свят, който ѝ съответствува, нека го вземе, но ако не срещне такъв, по-добре е да си живее сама. Първият

възлюбен на сърцето е умът. Залюбят ли се двамата, това е правилната женитба. Но момата казва: Този вътрешен възлюбен няма да ме храни, а външният. — Не, външният ще те предаде. Вие, мъже и жени, които сте опитали този закон, които сте се женили, щастливи ли сте, разрешили ли сте правилно този въпрос? — Не. Вие мязата на знаменития английски реформатор Йоан Веслей, който се оженил за своята възлюбена и след три дни казал: Не си струва човек да се жени. И това го казва един велик човек, реформатор! Умът е първият възлюбен. Той ще ти донесе светлина. Този възлюбен ще намери външни форми, за да се изрази. Тогава пък сърцето на момъка ще намери своята възлюбена отвънка и ще стане едно правилно кръстосване. Когато умът на момъка се прекръстоса в сърцето на момата, става добра, истинска женитба на физическия свят. А днес всеки момък търси мома и обратно. Намери мома, започва да ѝ чете какво е написал. Тя се възхищава, той казва: А, гений съм аз. Когато момата изказва своите възделенни чувства, той ѝ казва: Колко си наивна! Кажете ли ѝ така, да стои далеч от него, у него няма ритмично дишане. Ще кажете: Ще ни изкараш нечистите ризи. — Да, тази вода, която сега иде в света, ще ви изкара всичките нечисти ризи. Ами като натопите нечистите ризи в топла вода и ги варите, нечистотата нали кипва и излиза отгоре? Следователно, като насадите правилната мисъл в ума си, тя ще изкара всички недъзи.

Не мислите, че моята беседа има предвид вашите погрешки! Но ви казвам: ако искате в бъдеще животът ви да бъде хармоничен, вложете вярата в себе си, изменете мисленето си и започнете да изправяте миналото си. Всички наши мисли и желания, наслоени у вас от ред минали съществувания, може да се изправят само чрез закона на любовта в човешкия дух и чрез

закона на човешкия ум. Когато любовта проникне отдолу нагоре, от сърцето в душата, от душата в ума и оттам в човешкия дух, ще има хармония, движение в две посоки — две противоположни течения. Когато двама души се ръкуват, нали подават от две места ръцете си; това е движение, в което има едновременно две противоположни течения. Ако в момъка мисълта и дишането са правилни, в него става правилно течение и ако сте ясновидец, ще забележите, че от ръката му по направление към ума ще изтича една светлина. Ако чувствата на момата са правилни, ще видите, че от нея излиза една бяла, мека светлина, окръжена с една много тънка розова краска. Тези две светлини, на момъка и на момата, като се срещнат и се съединят, ще образуват Божествена вълна. Какво чувствуват тези млади? Казват: Ние сме готови двамата заедно да се борим в света и да се жертвуваме. Тогава при това положение и бабите ще възкръснат. Защото стари хора няма. Стари хора са онези, които са изгубили оня първичен закон на вярата и те умират от глад. Херберт Спенсер казал: “Когато обмяната на енергиите в организма става неправилно, човек бързо остарява и може да умре скоро, а когато става правилно, т.е. колкото харчи, толкова и печели, той може да живее сто, двеста и повече години”. Аз не поддържам такъв възглед, защото смисълът на живота не се състои в неговата продължителност, а в неговото разумно приложение. Христос казва: “Аз дойдох, за да дам живот и да го имат изобилно”. Като знаем как да съчетаваме силите на сърцето, душата, ума и духа си, това може да направим и на себе си, и на приятелите си. Затова Христос казва: “Ако двама души са събрани в мое име, трябва да имат една обща цел.” Това са хората, които трябва да имат любов. Бог е Любов и всички хора се движат към Любовта, но

същевременно искат да бъдат богати, щастливи, а това почива на известни закони.

И тъй, дишането трябва да бъде ритмично. Допуснете ли в себе си омразата или лъжата, дишането ви ще се измени. Достатъчно е човек да допусне в себе си стотина такива мисли и желания, за да му се причини апоплектичен удар. Натрупването на тези мисли ще действа на дишането, дишането на сърцето и животът веднага ще се прекрати. Защо? — Защото този човек не е мислил и дишал правилно. От невидимия свят ще изпратят комисия, която ще каже: Този човек не е мислил правилно. И ще му види сметката.

Без вяра не може да се угоди на Бога, без вяра не може да се служи на човечеството, без вяра не можем да служим на ближния си, без вяра не можем да служим на себе си. Денят, в който човек изгуби вярата си, и той е изгубен. Трябва ви вяра положителна, вяра в своите мисли и чувства, а не в чуждите. Аз не говоря за яйцата на куковицата. Кой са вашите мисли? — Това, което е родено от Бога, то е ваше, общо е, а не онова, което е родено отвън — то е куковичино яйце. Някой иска да направи голяма къща, да даде голямо угощение, но горко на кокошките, които ще участвуват, които ще пострадат за това угощение. Това е навсякъде в света. Един народ ще стане богат, но за негова сметка друг ще осиромашее. Това не е правилно, то не е култура.

Следователно, като се изопачи закона на вярата, народите се израждат. Цели народи, цели племена, материци и раси изчезват. Ако хората мислят така още сто години, и сегашната раса и всички европейски народи ще оглупеят, ще се изродят. Като се изродят те, ще дойде нова раса, която ще тури един нов ред на нещата. Затова, първото нещо е да изправим мисълта си, да турим в нас вярата. Засега ще оставим народите, ще оставим закона

на еволюцията да си върви по своя път, а във вашата душа не искам да остане абсолютно никакъв страх. Страхът оставете вън! Да ви е страх само когато грешите, но когато правите добро да не ви е страх. Ние, съвременните хора, мислим само какво ще стане с нас. Нищо лошо няма да стане. Онзи, който ни е пратил на земята, Любовта, която ни е родила, която е първото нещо на света, ще ни направи безсмъртни. Дрехите ни може да се изменят, но това не е смърт. Това са вариации, това е пеене, Божествена хармония на нещата. Най-първо, необходима е вярата, за да измените всички свои мисли. Постарайте се при първия урок да внесете в себе си хармония. Имате известно болезнено състояние, кажете си: За да поправа това си състояние, зависи от вярата, затова ще изменя вярванията си във вяра и ще туря хармония в мислите си. Съединете се с всички хора и кажете: Всички хора по земята са добри, всички закони са правилни, няма изключения. Смъртта е нещо преходно в света. Ако приложите този закон в ума си, няма да мине и един, два или три часа, или според сериозността на болестта няколко дни и болестта ви ще изчезне. По същия начин може да проверите дали мисълта ви е права. Опитайте този закон и когато имате ревматизъм в краката си. Не бързайте да викате лекар, а проверете дали можете чрез мисълта си да пренесете болестта в ръката си и оттам да я изхвърлите навън. Ако действувате чрез вярата си, ще премествате токовете на вашето електричество и магнетизъм от едно място на организма си в друго и ревматизмът ви ще мине. Ревматизмът — това са натрупани мисли, затлъстяването — това са пак мисли. Човек, който много мисли, ще започне и да чувства много. Това показва, че у такъв човек сърцето действа много. Ако някой много яде и не работи, ще затлъстее много и скоро ще вика лекар. Затлъстяването е един признак, че мислите и чувствата не са правилни.

Същият закон е и за сухите хора. Сухите са много активни. Не, всичко трябва да бъде умерено. Дойде ли у вас една мисъл, не я спирайте, а проявете я; дойде ли едно чувство, проявете го. Работете, не се отказвайте от работа. Така ще влезете във връзка с великия Божествен закон. Ако срещнете някой старец, паднал на пътя, а вие сте студент или учител, бързате за работа, не се спирате. Не, спрете се, помогнете му с каквото можете. Или видите, че се бият две деца, плачат — спрете се, примирете ги. Да не ги набиете, но им дайте по един лев или ако имате ябълки, по една ябълка. Посъветвайте ги да не се бият. И обърнете им внимание, че са братчета, че и двамата са прави. Така примирени, тези деца всякога ще ви слушат. Ще извършите една добра работа. Но ако ги примирявате и им обяснявате, че не са на правата страна, няма да ви разберат. И двамата са на правата страна. Между вас, религиозните, има много да плачат. За какво? — За греховете си. Светските хора пък плачат, че умрял някой от тях. Учениците плачат, че са пропаднали на изпита си. Професорите плачат, че са изгубили мястото си. Всички плачат, защото не мислят правилно.

Постарайте се да внесете в дишането си ритмичност, правилност. Дойде ви някоя правилна мисъл, проверете веднага правилно ли се извършва дишането у вас. Всяка мисъл, която дава подтик в живота ви, е правилна. Вие дишате с прекъсване, но това е една неправилност, от която трябва да се освободите. Ако дишате така, ще ви сполети някое нещастие. Забележете, че когато дишате неправилно, сърцето ви бодне, трепне от време на време. Такова трепване става и с овцете на някой овчар, когато предстои да им се случи някакво нещастие. Ако овцете прибързват и се спират внезапно, овчарят знае, че няма да се мине няколко часа и нещастieto ще стане. Ако вашите мисли и чувства бягат от едно място на друго

като овцете, трябва да сте на поста си, да знаете, че крадецът е близо до вас.

И тъй, вярата е един жив принцип на ума. Само чрез нея ще можем да узнаем всички тайни, които са вътре в природата. Знаем ли тези тайни, ще можем да обновим и живота си. Това няма да стане в една, две или десет години, но вътре в сто години ще стане. И тъй, тези два принципа — любовта и вярата, трябва да ги съединим. Ние трябва да съчетаем силата на духа, на ума, на душата, на сърцето — като стремеж на сърцето в подсъзнанието, като чувство на душата в съзнанието, като сила на ума в самосъзнанието и като принцип на духа в свръхсъзнанието и в това съчетание ще дойде новата мисъл, която може да ни обнови. И тогава ще забележите, че когато се срещнат двама души, у които има такова обновление, те могат да се търпят. А това е много естествено, защото и двамата са негативни или по сърце, или по душа, или по ум, или по дух. Всякога трябва да има хармония и допълване, т.е. когато умът действа в момъка, в момата трябва да действа сърцето; когато у момъка действа духът, в момата трябва да действа душата. Само така ще има пълна хармония, пълно съчетание. Дето и да са тези хора, между тях ще има винаги едно съчетание. Влезе ли една и съща мисъл в двамата, ще има дисхармония, разединение. Всяка мисъл има едно движение от север към юг или от изток към запад. Това представя човека. Иначе винаги ще има едно кръстосване. Това са сили на сърцето, сили на душата, сили на ума и сили на духа. Силите от ума слизат към сърцето, т.е. от главната нервна система слизат към симпатичната нервна система, а оттам влизат към главата. Там, дето става това преплитане, се образува нов подтик.

Следователно срещнете ли човек, бил той мъж или жена, с когото мислите ви се преплитат правилно, ще

почувсвувате известна хармония и у вас ще се родят или нови мисли, или нови чувства. Ако няма между вас тази хармония, ще се върнете у дома си обременен, ще ви заболи глава. Това не говори, че тези хора са лоши, но вие трябва да постъпите по друг начин. Зимно време с бели, леки дрехи ли ще се облечете? Лятно време с дебели дрехи ли ще се облечете? Когато отивате при човек, който живее в зимата на своя живот, ще облечете дебелите си дрехи. Когато отивате при човек, който живее в своето лято, ще се облечете в светли, леки дрехи. Вие ще се съобразявате къде и по кое време отивате, и не мислете, че хората са лоши. Лоши хора в света няма, в положителен смисъл. Лоши хора, според мен, са онези, които имат много тор и които грабят наготово. Какво грабят? — Доброто на другите хора. Добри хора са тези, които дават, а лоши хора са ония, които вземат. Разбойникът стои в гората, чака да мине някой. Минава човек, който е работил цели три-четири години, за да спечели нещо и нахрани децата си. Взима му парите, ограбва го.

И тъй, в света съществуват два метода за ограбване: бавен и бърз. Например, искаш да вземеш парите на един човек. Започваш да го убеждаваш. Отиваш първия ден при него, говориш му, не се съгласява. Отиваш втория ден, пак го убеждаваш — не се съгласява. Най-после успяваш да му вземеш парите. Той казва: Излъга ме този човек! Бързият начин е оня на апаша: когато отидеш при някого с револвер в ръка и той сам казва: Взимай, взимай по-скоро! Така не се губи време. Бързият метод е вреден. Всички сегашни хора постъпват според него, носят си револвер и казват: Дай си парите! Ти ще работиш, а аз ще почивам. А в Божия закон е писано: Всинца ще работим и еднакво ще делим богатата. Всеки ще работи, според колкото може, и никой никого не трябва да използва. Туй е законът на вярата.

Като ви говоря за вярата, казвам, че на земята живеят и други същества, много по-умни, които вие не виждате. Сега ще навлеза в друга област, дето $x:y = xi:yi$. Последното отношение $xi:yi$ представя отвлечения свят. Тези същества са по-умни, по-интелигентни от вас, те са усвоили законите, които напътват нашия живот и действуват между нас. Каквото и да мислите, каквото и да проектирате, те са между нас. Вие сте под тяхно влияние. Мислите как да разрешите един въпрос. Те се борят и те го разрешават. Не мислете, че тези хора са сенки. Те са реални хора, материализирани, облечени с тела. Има начин да говорите с тях. Те не са сенки. За да ме разберете по-добре, ще ви приведа едно сравнение. Представете си, че се намирам пред един мравуняк. Мравките си имат известен ред на нещата, носят си това-онова в мравуняка. Поставя бастуна си в мравуняка им. Дигне се веднага голям шум между мравките. — Някой им разтройва мравуняка. Казват си: В природата стават някои сътресения, естествени сили влияят. А тези сили са моят бастун. После туря пръста си между тях, някоя мравка ме ухапва. Представете си, че у някоя мравка дойде мисълта, че тук има някое разумно същество, което ѝ пречи. Далеч ли е тя от истината? Следователно по отношение на тези грамадни хора, за които ви говоря, ние сме като мравките. Аз мога да ви докажа, че те съществуват, като туря между вас техния бастун и ви размърдам. Може да направите опит да видите техния бастун. Стоя един ден пред един мравуняк и с лупата си фиксирам светлината точно към пътя на мравките. Те отиват към светлината, но като ги парне, отскачат. Казват си: Какво е това явление? Нещо много светло, но пàри. Наобикалят ме мравките, разсъждават наоколо ми — цял концерт. Чудят се на това явление. Казвам им: Аз съм. Познавателите ме? Често и тези, големите хора, умните ги наричам

аз, правят с хората така, както и ние правим с малките мравки. Те са решили да поправят света. Дадена им е власт отгоре, даден им е план и сега те ще разорят света. Това, което тези същества ще донесат, аз наричам нов ред и нов порядък в света.

Като ме слушате сега, вие си казвате: “Ако това е истина, голяма лъжа е” — както гласи турската пословица. Ако имате вяра, ще направите опит и ще се уверите, но ако имате само вярвания, ще кажете според турската пословица: “Ако това е истина, голяма лъжа е.” Не, не е лъжа това.

И тъй, да се повърнем на мисълта си.

Тази първична интелигентност, която трябва да дойде в света, произтича от Бога. От тоя първоизточник иде сега една нова вълна, която хората трябва да приемат. Казват: “Бог вдъхнал душа в човека.” Сега Бог прави нова вдишка. В хиляди години Бог един път вдишва. Ще разберете двата принципа — че Бог е всеобемна Любов, която обгръща всички същества, и че Бог е всеобемна Интелигентност. Тази Интелигентност ще се прояви според естеството на всяко същество. Трябва да има разнообразие, но и във всинца нас трябва да има тази Божествена хармония. Подложете на опит учението, направете дишането си ритмично, внесете в сърцето си, в душата, в ума и в духа си, както и в подсъзнанието, съзнанието, самосъзнанието и свръхсъзнанието си да видите тези същества, и вие ще ги видите. Когато видите тези същества, вие ще намерите вашите учители, вашите братя и сестри. Те са благородни същества, и тъй високи в своите постъпки, и така изпълняват Христовото учение, че вие и понятие нямате от всичко това. Когато отидете в дома им на гости, ще ви приемат като по-малки свои братя, ще ви дадат най-добрия прием и ще ви изпратят в този свят да носите новото учение. При сегашното ви състо-

яние, с тези умове, сърца и души, които имате, не може да ги видите. Вашето небе е облачно. Съмнението, което имате, показва, че не можете да служите на вярата на този Господ, Който е вътре във вас.

И тъй, без вяра не може да се угоди на Бога на Любовта. Вие не сте още вътре в тялото си, а сте извън него. Тялото на човека за неговата душа е още само като катедрата за професора — качи се на нея, преподаде урока си, престои всичко два-три часа и слиза. Човек само временно живее в тялото си, дето си има и катедра. Духът слиза в тялото само за известно време, за известни часове и минути, докато преподаде уроците си. Но душата е нещо велико! Някои ме питат: Като е толкова велико, голямо нещо, как се събират толкова души в света? Велика душа е онази, в която има интензивна, широка любов и правилна мисъл. Душа, в която няма любов, няма правилна мисъл, тя е малка. Не е във външната форма, не е в голямото шише. Светецът може да живее в колиба, а престъпникът — в палат, но не е палатът, който създава гения, нито колибата, която създава невежеството. Следователно вие трябва да измените мисълта си, за да измените света. Всички ние колективно създадохме нашата мисъл, нашите тела, като ги изопачихме. Пак колективно ще работим, за да се върнем към първоначалното съзнание, като се съединим с тоя велик закон.

Днес времето е ясно, свидетел на това, че ако приемем новото учение, ще имаме тази светлина. То свидетелствува за мене. Аз и така съм щастлив и богат, но вие трябва да придобиете това за вас и да го предадете на вашите деца, на вашето поколение. А сега вашите почернели лица и побелели коси говорят друго нещо. Аз бих желал да ви побеляват косите, но не от страх, а от любов. Когато косата се изменя от любов, тя приема

разни краски. Когато нагорещават желязо, то става светло, а когато изстине — става черно. Всички, на които косите са черни, трябва да побелеят. Питате: Защо остаряваме? — Ами въглищата, които са изгорели, нали трябва да нагорещат желязото? Значи, енергията от въглищата минава в желязото. Затова трябва да донесем малко въглища. Не мислете, че е лошо да имате черни коси. Черните коси, черните очи показват, че тези хора са още в сянка, светлината още не е проникнала в тях. Такива хора не са грешници, но в тях има складирана енергия, която отпосле ще се прояви. Те очакват в бъдеще да цъфнат и узреят. А хората с бели коси показват, че са цъфнали и узрели. Любовта, това е началото на живота. Мисленето — това е възрастният човек, който е разбрал смисъла на живота и затова неговата глава е почнала да побелява. Без вяра, без този ум не можеш да служиш на Бога. Аз оспорвам мнението, че много ум и знания не ни трябват. Не, нам ни трябва един Божествен ум, Божествени разбирания. Да разбираме висшата математика, биологията, астрономията, естествените науки, и то във всичките им съотношения. Да разбираме как са свързани животните, растенията. Нищо в света не е без смисъл. Затова трябва да обикнем всяко растение, всяко животно и като се явим при тях, да им предадем добри мисли. Не мислете, че нещата в света са лоши. За да станат лоши, ние сме станали причина. Ето защо, трябва да знаем да поправяме тоя свят отвътре навън.

И тъй, започнете да поправяте мисълта си, страстите си. Има страсти, които изгарят. Често съм слушал мома да казва: Изгори ме той. Да, този ток, който момъкът изпраща на момата, може да бъде толкова силен, че да я убие моментално. Чувствата на някоя майка може да бъдат толкова силни, че да изгорят детето. Трябва да знаем как да чувстваме, как да мислим. Мисълта и

чувството понякога биват толкова силни, че могат да възкресят някого. Чувствата могат да убиват и възкресяват. И едното, и другото е вярно. И сега силите на природата са подчинени на човешкия ум. Ако искате да се ползвате от този закон, трябва да имате вяра и любов и Бог ще ви даде нов начин да проверявате нещата. Тогава ще кажете: Моята мисъл е права. А сега: Я има вода, я не. Това е вярата на циганина. Вложете любовта и вярата, направете един опит и тогава ще разберете въпроса по-подробно. Аз бих започнал да ви обяснявам всичко това математически, със съвременната алгебра и геометрия, но колцина от вас ще ме разберете? Кой професор по математика е успял да убеди учениците си във верността на своите теории? Учат теории, много правила, но дойде ли да ги приложат в живота, не знаят как. Ние, хората на новото учение, знаем как да приложим една енергия в органическия живот. Като казвам “ние”, разбирам Белите Братя, които живеят между нас. Аз ги слушам сега, като казват: Някои от тези ученици може да станат добри, а други — не. Някои от тях ще бъдат ученици, а други — оглашени. Ако ги приемете, те ще ви помогнат и вие ще станете носители на новата култура, на новото небе и новата земя, които сега се създават. Тази нова мисъл казва на света: В ума ви не трябва да има абсолютно никаква лъжа. Приемаш ли някакви хипотези, дръж ги като такива, но в ума си трябва да държиш онези истини, които са абсолютно доказани. Тази работа с вяра става. И да знаеш едно: откъде си дошъл и къде отиваш. Откъде сте дошли? Казвате: Родиха ме. — Помниш ли деня и часа на твоето раждане? — Не, майка ми, баба ми го казват. Зная, че ще умра. — Отде знаеш? — Вярвам. Не, това е вярване, а не вяра. Ние, като насочим нашата мисъл, знаем кога сме родени; знаем кога ще оставим този свят; знаем отде започва физическият свят

и докъде се простира, знаем отде започва духовният и докъде се простира. Затова ви трябва един отличен ум, като у Христа.

За да бъдете чисти, умни, възвишени хора, герои в света, необходима ви е вяра, чрез която се добива всичко. Тя е едно от качествата на ангелите. Това качество и хората трябва да го придобият. С вярата започва новата култура. Приложете сега вярата и любовта. Те започват с времето. Времето е такт на Божествената хармония, а хармонията е вътрешният смисъл на живота. Това е учението на вярата, която Христос е проповядвал в света. “Ако имате вяра колкото синапово зърно, ще можете и планина да премествате”. “Повярвай, ще бъдеш спасен, ти и домът ти”. И тъй, вярвайте на вашия ум, който ще упражни влияние върху дишането, което трябва да бъде ритмично, а не с хъркания. Турете волята си чрез мисълта, за да направите живота си щастлив.

Ще ви превода сега един разказ от Толстоя. Занесли на един цар едно житно зърно, голямо като кокоше яйце. Царят заповядал да повикат най-стария човек от града, да го пита дали той помни от своето време такова едро жито. Едва довели този старец, подпрян на две патерици. Попитал го царят за житото, но той отговорил: В мое време не е ставало такова жито. Питайте баща ми. Идва бащата, старец подпрян с една патерица, вижда житото и казва: В мое време не е ставало такова жито. Питайте баща ми. Идва бащата, строен, добър старец, без всякаква патерица, поглежда житото и казва: Да, такова зърно в нашите години растеше, с него се хранехме. Царят запитал този старец: Защо ти, който си най-стар по години от всички, ходиш тъй изправен и без патерици, син ти с една патерица, а внук ти с две? Старецът отговорил: Това е така, защото в тях не расте това житно зърно. И тъй, когато тази права мисъл е расла в хората, те ходеха без

патерици, когато тя се изопачи — с една патерица, а когато не остана помен от нея — с две патерици. Царят запитал стареца: Ами с пари ли го купувахте? — В наше време пари нямаше — отговорил старецът.

И тъй, аз ви давам това кокоше яйце, това житно зърно, вярата, с която хората едно време се хранеха. Приемете го, насадете го и живеете с него и вие ще имате в ума си най-хубавите мисли, ще бъдете здрави, а нервността, безсмислието в живота, страданията, всичко ще изчезне и ще кажете: Сега има смисъл да се живее. Добре е и за нас и цялото човечество. Животът на българския народ ще се осмисли само тогава, когато вярата се прояви в своята първична същина. Тогава ще разберете ония задачи, които сега са неизвестни на хората.

*

Беседа от Учителя, държана в София
на 6 март 1921 г.

Надеждата

*А сега остават тези три: вяра, надежда и любов.**

Аз изхождам от едно ново становище.

Има три положения, върху които ще се спра: любовта, вярата и надеждата. Любовта може да се разгледа като стремеж, но може да се разглежда и като чувство, и като сила, и като принцип.

Вярата, и тя може да се разглежда и като стремеж, и като чувство, и като сила, и като принцип.

Надеждата, и тя може да се разглежда и като стремеж, и като чувство, и като сила у човека, и като принцип. Любовта, вярата и надеждата разглеждам като принципи. Хората често смесват тези три понятия — любов, вяра и надежда, без да ги разделят.

Любовта обхваща всичко, т.е. цялото пространство, Битието, нищо не може да избегне от нея.

Вярата обхваща времето, а надеждата — резултатите, които изтичат от тези две сили. С други думи: Любовта обхваща вечността, т.е. безкрайния живот, всички възможности. В любовта няма смърт. Вярата обхваща условията, при които този живот се развива, а надеждата осъществява резултатите. Това са процеси, които вървят последователно.

* I послание към Коринтяните, 13:13

Хора, у които има надежда, вяра и любов, имат особени признаци. Някой човек е песимист, ходи с наведена глава, недоволен е. Защо? — Защото надеждата у него е слабо развита, няма това чувство, принципът слабо действа у него. За такъв човек казвам: У него няма надежда. Едно от качествата на надеждата е, че когато е силно развита у човека, тя произвежда радост. И Писанието казва: “В надеждата бивайте радостни.” Качество на вярата е, че тя произвежда упованието. Когато вярваме в някого, ние имаме упование в него. Качество на Любовта е, че сме готови да се жертвуваме за оня, когото обичаме.

Не смесвайте любовта, вярата и надеждата. Някои мислят, че между тях няма разлика, че те са едни и същи неща. Щом се обезсърчиш в живота, надеждата е слаба в тебе; щом се съмняваш, вярата е слаба; щом не можеш да обичаш, любовта е слаба. Когато някой човек каже, че не може да обича, това показва, че принципът на любовта е слабо застъпен в него. Ще бъде смешно, когато някой парализиран човек каже: Аз не мога да ходя. Разбира се, че не може да ходи, защото неговата вяра е парализирана, той не може да разполага с нервите си. Някой казва: Да обичаш е глупаво. Питам: Ами кое е разумно? Ако любовта е едно глупаво качество на живота, кое е умното? — Е, да седнеш да си похапнеш, да си попийнеш хубаво! — Че то е най-глупавото! Като гледаш онзи вол, напълнил устата си, преживя ли, преживя. Това красиво ли е? Гледаш онази красива мома, напълнила устата си, криви мускулите на лицето си. Това красиво ли е? Яденето има смисъл само при любовта. Хубавата мома, като яде, казва: Аз ще ям, ще се поправя, за да бъда хубава, да бъда обичана. Яденето, пиенето, това са само обекти, това са само средства. Човек трябва да яде, за да възстанови силите си. Следователно любовта, вярата, надеж-

дата, това са вътрешни принципи на съзнателния живот. Тъй ги схващайте. Може да направите опит с тях. Това не е учение, което почива само на теория, а може да се опитва всеки ден.

И тъй, любовта, вярата и надеждата не са еднакво развити у всички хора. У някои любовта е силно развита, у други — вярата, а у трети — надеждата.

Апостол Павел, който дълбоко е познавал окултизма и мистицизма, казва: “А сега остават тези трите — вяра, надежда, любов, но най-голяма от тях е любовта.” А аз казвам, че двете крила на любовта са вярата и надеждата, или вярата и надеждата — това са ръце на душата. Отрежете ли тези ръце, всичко е свършено.

И тъй, надеждата е принцип, който примирява всички противоположности на физическия свят. Тя бора-ви с видимия свят, със света на промените. Следователно, кога се надяваме ние? — Когато имаме дъщери, синове, земи, къщи, пари, вложени тук-таме. Надеждата схваща нещата отблизо, тя схваща настоящето. Това е едно от нейните качества. Следователно човек, у когото надеждата е силно развита, очите му са отворени, той всичко вижда — къде ходи, какво прави, обхваща всичко. Извадите ли надеждата от него, и очите му ще се затворят. Човек, който ходи със затворени, премрежени очи, е със слаба надежда. Виждали ли сте какво прави котката, когато стои пред някоя дупка да пази мишките? Понеже обектът на нейната надежда го няма, тя стои със затворени очи, докато хване мишката, но като я хване, отваря очите си и казва: Е, това има смисъл, може и да си поиграя с тази мишка. Вие казвате: Тази мишка е нещастна. Тази мишка е в ръцете на своя любовник. Той ще си поиграе с нея и ще каже: Вместо да правиш пакости на хората и да те гонят, ела при мене, влез вътре. Улавя я и я изяжда, сменя дрехите ѝ. Вие казвате: Котката изяде

мишката. Аз казвам: Мишката отиде на гости у котката. Защо? — Защото се обичат. Дайте ѝ една жаба, няма да я изяде. Виждал съм някой път, котката си поиграе, поиграе с мишката и я пусне. Казва: Хайде, от мене да замине, днес не съм готова да те приема на гости.

Ние трябва да схващаме надеждата, този принцип, понеже той е необходим при сегашните условия на живота. Съвременните хора са забъркали своите понятия. Те са изгубили връзката с Бога, усъмнили са се в Него. Питат се: Има ли Господ или не. Ще бъде чудно да си задаваме въпроса има ли слънце или не. Ако слънцето изчезне, и светлината ще изчезне. Веднъж светлината съществува, и слънцето съществува, защото светлината е изявление на слънцето. Щом любовта съществува между хората, и Бог съществува, защото любовта изтича от Бога. Щом любовта изтича от Бога, вярата възниква, а вярата е носител на живота. Без вяра Божественият живот не може да се проектира тук, на земята. Следователно тя е нишка, принцип, който развива разумния, съзнателния живот. Съзнателният живот никога не може да се развива без вяра. Тя е застъпена у всички хора по един или друг начин. Надеждата пък реализира този живот. Тя е сила, която дава форми на нещата. Следователно всеки от вас, който иска да има здраво тяло, да има здрав мозък, да бъде красив, непременно трябва да има надежда. Надеждата оформява тялото. Почнем ли да губим надежда, гърдите ни, мозъкът, тялото изгубват своята симетрия. Тогава човек казва: Не ми се яде, не ми се живее, докато най-после той заминава за другия свят или пък слиза в гроба. Що е гробът? — Това са ограничените състояния, в които се намираме. По-лошо нещо от гроба няма. Най-големият затвор — това е гробът. Да ви пази Господ от гроб! И псалмопевецът казва: “Няма да остави преподобния си да види изтление.” А ние сега казваме: Гроб ни

чака. Гробът — това е най-глупавото вярване. Ще бъде смешно, когато на някои човек му излязат циреи и той да говори за тях. Няма защо да вярваме в циреите. Всички съвременни хора, понеже са изгубили съществената мисъл, говорят все за циреи. И сега ние се учим един друг, че ще отидем в гроба. Майката не казва на дъщеря си: Дъще, ще отидеш при Бога, при ангелите да се учиш, а ѝ казва: Дъще, ти днес си красива, но утре ще остарееш, ще погрознееш и ще отидеш в гроба при червеите. Това са човешки схващания.

Често ме запитват: Има ли задгробен живот? Казвам: От ваше гледище, задгробен живот няма, в гроба не виждам живот. Извън гроба има живот, но в гроба няма. В гроба има такива терзания, каквито човек не е виждал. Който е прекарал десет-петнадесет години в гроба и след като излезе оттам, го карат да направи някое престъпление, казва: Ти бил ли си в гроба? — Не. — Аз съм бил и днес, за нищо в света няма да вляза отново в него. Човек, който е бил веднъж в гроба, има силата и опитността на американеца, който се спуснал с бъчва от Ниагарския водопад. Той искал да опита силата на Ниагарския водопад и затова взел една бъчва, осмолил я отвътре, влязал в нея и се спуснал от височина двеста стъпки. Като излязал от тая бъчва, казал: И цял свят да ми дадат, втори път не влизам в него. Аз ви казвам: Гробът, за който хората мислят, е една бъчва, от която един път като излезете, и цял свят да ви дават, няма да искате отново да влезете в нея. Гробът — това е старо вярване. Новото учение не вярва в никакви гробища. Новото учение вярва, че дето има любов, вяра и надежда, като принципи, там животът е вечен. Когато тези принципи не действуват, тогава се образува гробът и човек усеща страдания. Представете си един млад човек парализиран. Какво е неговото положение? — Мъчи се. — Защо? — Защото

има желание като другите да излезе всред природата, но не може. Онзи, който има слаб стомах, и той се мъчи. Защо? — Защото не може да осъществи желанията на стомаха си.

Надеждата е принцип, който отваря свободния вход на нашия живот на земята. Тя е принцип, който не пита: ти англичанин ли си, германец ли си, българин ли си, от каква партия си или дали си православен, евангелист или какъв да е друг. Ти може да си българин или англичанин, и пак да ти е развален стомахът. Ама някой казва: Аз съм православен. — Стомахът ти здрав ли е? — Не. — Тогава не си такъв. — Но аз съм евангелист. — Стомахът ти здрав ли е? — Не. — Не си такъв. Там, дето има надежда, стомахът е здрав; там, дето има вяра, гърдите са здрави; там, дето има любов, мозъкът е здрав. Не си ли здрав, любовта, вярата и надеждата в тебе са парализирани. Сега хората чакат възкресение. Как ще те възкреси Христос, когато вярваш в гробища? Как ще те възкреси Христос, когато казваш: Като умра, тъй ще ме облечете, еднoй си свещеник да ме опее, тъй да ме погребете и т.н. Как ще те възкреси Христос, когато нямаш вяра, надежда и любов? Надеждата казва: Ти ще вярваш само в един Христос, в живот, дето има вяра, надежда и любов и дето няма никакви гробища. Като вярваш в такъв живот, за тебе няма никакви ограничения. Хората казват: Докажи това нещо. Смешно е да доказвам! Представете си един сляп човек, комуто доказвам, че има светлина. Той казва: Не я разбирам, тъмно ми е. Пипна очите му, прогледа, питам го: Какво виждаш? — Светлина. — Искаш ли доказателства? — Не искам. — Тръгни да ходиш! Сега вярваш ли? — Вярвам. — Защо? — Защото не се спъвам. Сега хората казват: Докажи! — Нямам време, моето време е скъпо. Аз ще пипна очите ви и ще ви питам: Какво виждате? — Виждаме обкръжаващите предмети. —

Тръгнѐте по пътя. Спѣвате ли се? — Не. — Тогава имате вяра. Господари ли сте на себе си, имате надежда.

Всеки човек, който изгубва надеждата си, става роб на земята. Страхливците, които се обезнадеждават на бойното поле, те се предават. Търговец, който има страх, ликвидира 100%, а който има надежда, той не се предава. Когато човек има надежда, за него всичко е възможно. Това не са само празни думи. Вие имате хиляди случаи да проверите това в живота си. Някой казва: Аз вярвам в Христа, Христос ми проговори, вече не се съмнявам в Бога. Тѣй са ми казвали някои православни или евангелисти. Утре започне да куца, яви се ревматизъм в крака му. Вика лекар, казва му: Господин докторе, какво има на крака ми? Не пита какво ще каже Христос за крака му, а лекарят. Лекарят прави една инжекция, втора, но кракът не оздравява. Казвам: Де е вашата вяра, де е вашата надежда? Ако имаш надежда, ще кажеш на ревматизма: Ти ще отидеш в палците, после в рамото, оттам — в другото рамо. Ще го разхождаш из тялото си и най-после ще му обърнеш внимание, че е сбъркал пътя си и трябва да си отиде, да не прави пакости в тялото ти и ревматизмът ще изчезне. Онези болести, които не може да премествате от едно място на друго в организма си, много мъчно се лекуват. Слушал съм да ми се оплакват мъже и жени, че имат някаква болест, която се мести. Щом се мести, не се плашете, тя лесно ще мине. Ако болестта се загнезди във вас, турѝ си основа, това значи, че иска да става собственик. Щом се мести болестта, тя прави опити, като някой инженер, дали може да се настани и де да се настани. Всички болести в нас са живи същества, които искат да си направят място за живеене. Ако в нас действуват тези три принципа — любовта, вярата и надеждата, ние щяхме да бъдем силни, да браним своята свобода. Съвременните хора не са се научили още

да боравят със своя свят. Ако не можеш да победиш един микроб, една малка мъчнотия, как ще победиш големите? Какъвто се проявява човек в малките си работи, такъв е и в големите.

Някой казва: Аз не вярвам в Бога. Бог не иска вяра без любов. Без любов не може да вярваш в Бога. И надежда без любов не може да има. За да вярвате в Бога, първо трябва да Го любите. А за да любите човека, първо трябва да го познаете. С човека ще започнете по обратния закон. С Бога ще започнете по закона на любовта, а с човека по закона на надеждата. Майката може да познае своето дете само след като го роди. Като види какви таланти, какви способности се крият в него, обиква го. Защо сме дошли на земята в този временен живот? Ще кажете: Е, и майка ми, и баща ми се родиха, живяха, умряха и погребяха ги. Като отиде някой в Англия, в Америка, казват му: Ела да видиш гроба на майка ми, на баща ми. Казвам: Това са техните гробове, но майка ти и баща ти не са там. С години държим тези гробища, тези паметници. Майка ти не трябва да живее в гробищата, а да я носиш в сърцето си, в себе си. Някой пита: Де е майка ти? Казвам: Ако любя, аз съм майка; ако вярвам, аз съм баща; ако се надявам, брат и сестра съм. Ако не любиш, ти търсиш майка си на гробищата. С тези вярвания и схващания мислим, че сме много напреднали.

Питаме се: Кога ще се оправи светът? Светът може да се оправи в един ден. Външният свят е много оправен, добър е той, но нашият вътрешен свят като е изопачен, казваме: Кога ще се оправи външният свят?

И тъй, за да се оправи светът, всеки от нас да приложи тези три принципа за себе си. За мене е безразлично към коя църква принадлежите, какви са вашите вярвания, надявания. Аз засягам въпроса принципиално. На първо място човек трябва да има дух, мисъл, душа, да е пълен

с чувства, да влиза в положението на всяко същество. Всеки човек има живот в себе си, който може да се проявява в неговото тяло, защото на земята живот без тяло не може да се прояви. Как ще докаже някой, че в него има любов, дали само със сладките си думи? Ако мислим така, ще мязаме на онзи руски княз, който обеднял и се оженил за една красива бедна мома. “Ну, поцелуемся” — целуват се първия ден. “Ну, поцелуемся” — втория ден. Също и третия ден, но с това само не се живее. Целувката не значи любов. На тези влюбени трябва да се сложи малко хляб. Тъй казва Господнята молитва: “Хляб наш насъщний, дай го нам днес”. В нея не се иска чай, кафе, а само хляб.

И тъй, за да проявим своята любов на земята, необходимо е да дадем от нея на онези, които се нуждаят от любов. А любовта се проявява в някаква услуга, в какъв да е смисъл: или с една сладка дума, или като нахраниш някого, или като го нагледаш, когато е болен, или когато дойде някой при тебе и му окажеш всичкото си доверие. Ние в отношенията си помежду си внасяме само недоверие. Дойде някой при нас, иска пари на заем, казваме му: Нямам. Кажи му истината — имам пари, но не мога, не искам да ти дам. Защо не му даваш? — Защото не вярваш в него и мислиш, че ще те излъже. С това не съзнаваш, че правиш пакост и на себе си, защото един ден ще изпаднеш в същото положение, няма да имат и в тебе доверие. Я питай какво усеща някой мъж, в когото жена му е изгубила вяра или какво е положението на жена, в която мъжът няма вяра? Тези мъж и жена бягат от къщи, намират се на парила. Всички мъчения в света произтичат все от недоверие. Когато някой не вярва в тебе, това значи, че той се е усъмнил в тебе. Някога чувствуваш една обида, една тъга, това показва, че си изгубил любовта на оня, който те е обичал, той е затворил любовта си за тебе.

Когато слезем във физическия свят, надеждата е, която осъществява нещата. Ние сме слезли и казваме “реалният свят”. Кой е реалният свят? Всички хора искат много ниви, много къщи. Добре е да имате една къща, една нива, една градина. Добре е да имате една къща, едно тяло, което никога да не умира. Да имате една нива, то значи едно сърце, в което да насаждате всичко. И тъй, къщата, това е човешкото тяло, нивата — човешкото сърце, а градината — човешкият ум. Трябва да имате ниви, градини, но не като ония, които имал един гръцки поп. Насадил една нива и казал: Да знаеш, че поп господар имаш. — Да, като тебе господари сто имах, от които деветдесет и девет отнесох. И ние обсебваме къщи, градини, а после казваме: Дали ще има кой да ни зарови? — Да, ще има. Намирам много правдоподобно, когато жената оплаква мъжа си: Иване, Иване, не трябваше ли по Бога да живееш? А това значи: ти ще изплатиш греховете си, та като дойдеш втори път, да не грешиш. Някои казват: Плаче от обич. Жена, кога ражда, плаче ли? — Не. Когато изгуби детето си, тогава плаче. Когато изгубиш любовта на мъжа си, тогава плачеш, а когато придобиеш любовта му, тогава се радваш. Когато дойде мъжът в къщи, тогава казват: Има голяма радост, сега има любов. Това е реално схващане на нещата. Ние сме изгубили понятията за нещата и говорим на един непонятен език. Господ казва: “Обичайте се, любете се!” Някои казват: Докажи какво нещо е любовта. Мога да ви докажа. Ще взема някого, ще му вържа ръцете и краката с по едно въже, ще му ударя двадесет и пет, ще го потъпча отгоре и ще го попитам: Какво е това? — Терзание. После ще му развържа ръцете и краката, ще го нахраня, ще го целуна. — Какво е това? — Това е любов. За да разберете любовта, трябва да опитате върху си две противоположни състояния. Така постъпва и природата.

Изгубиш къща, ниви, майка, баща, деца, казваш: Побеля ми главата, какви са тези страдания? След това идват майка ти, баща ти, нагостяват те. Започва Господ да ти показва какво нещо е вяра, надежда и любов. Вложете любовта в мозъка, вярата в гърдите си, а надеждата в стомаха си. Когато ядете, яжте с надежда. Аз не съм против яденето. Трябва да се яде, но нито много, нито малко. Казвам: Човек, който иска да живее с надежда, трябва да не яде много, да не преяжда. Някой път хапнеш малко, казваш: Защо не си доядох? Но като хапнеш повече, чувстваш отвращение. Законът на надеждата кара майките да говорят на децата си: Яж, мама, яж. Но детето после се разваля. Казвам: От много надяване, от много обличане детето ти най-после заболява. На какво прилича вашата надежда? Еврейският цар Давид, като отишъл на бой, срещнал Голиата и казал: Аз ще се бия с него. Отишъл при цар Саула и му съобщил за решението си. Царят му дал шлем, копие, лък. Надянал ги на себе си, но от тежестта им не бил свободен да действа. Свалил всичкият товар, взел своята прашка с дванадесет камъчета, отишъл на бойното поле, бил се с Голиата и успял. Така и майката мисли като Саула: дойде синът ѝ, тури му броня, шлем, копие, но след няколко месеца той заболява, натоварен е много. Малко храна давайте на вашите деца! Малкото се благославя в природата. Много, пресищането в света — това е един грях. Онези, които живеят по закона на надеждата, трябва да имат само необходимото в живота. Когато искаш да обработваш вълна, купи един килограм и я обработи, а не сто-двеста килограма. Инак вие ще се намерите в положението на онзи селянин, който, като разбогатял, станал друг, взимал имотите на своите съселяни. Една вечер сънувал един жив сън: През селото минава една голяма кола, пълна със злато и впрегната с няколко чифта волове. Всички селяни се доближавали

до колата с една малка чинийка в ръце, сипвали им в тях злато и си отивали. Богатият селянин, като видял това, казал си: Ето случай да разбогатея още повече! Отишъл в избата, извадил един голям сандък и отишъл при човека, който раздавал златото. Казал му: Господине, чакай, и аз искам. — Добре, ще ти дам, но ще легнеш на гърба си, ще туриш сандъка върху гърдите си и ще ти сипвам в него злато, докато можеш да носиш, и ще се обадиш. — Добре, аз ще нося. Турят му една, две, три, четири, пет, десет, петнадесет лопати, той все мълчи. Най-после той едва диша, задушава се и почва да вика. — Оставете този сандък върху му, нека носи последствията на своята лакомия! Като се събудил, разбрал, че този сандък не му трябва, а трябва да раздаде своето богатство. Цял пълен сандък е много. Сегашният живот е тежък. Аз виждам — мнозина от вас имат много такива сандъци и искат да им турят повече. Добре, но ако ви турят, не ще може да носите. Вие трябва да имате любов, вяра и надежда в себе си, за да спечелите повече. Тази любов, вяра и надежда трябва да употребите за благо на ближните си. Надеждата е принцип, който принадлежи на всички живи същества, даже и на най-малките буболечки. Следователно от никое живо същество не трябва да се отнема този принцип на съществуване. Щом вървиш по пътя и настъпиш една буболечка, ти си я лишил от надеждата ѝ. Няма да се мине много и някой по-юнак от тебе ще те лиши от твоята надежда.

И тъй, Павел казва: “Остават трите — вяра, надежда, любов, но най-голямата от тях е любовта”.

Сега, понеже живеете на земята, започнете с осъществяването на тази надежда. В какво? — Да се надявате, че можете да станете добри, умни, здрави, богати. Богати в какво? В добродетели. Да се надявате, че можете да поправите вашия живот. Според мен, сиромашията

и богатството, това са две велики благословения, които Господ дава на човека. Богатите хора наполовина признават, че богатството е благословение. Сиромасите не признават, че сиромашията е благословение. Защо е благословение? — Защото сиромасът прилича на малкото дете, което отива на училище. То е сиромас, но има условия да се развива. Неговата торба може да се напълни. А старият човек не може да забогатее. Той казва: Аз много зная. Какво ще разправам на този стар дядо, който е богат? Той ще ви разказва, че има опитност, играл много години на хорото, много моми любил. Учителят не може да разказва на богатия човек. Затова Христос казва: “Ако не станете като малки деца, не може да влезете в Царството Божие”, т.е. не може да използвате живота. И тъй, децата богатеят, а старите хора осиромашават. Те не трябва да разказват своите истории, а да учат. Богатите хора създават условия да ги мразят другите. За тях казват: Те са богати, но кой знае колко са крали, кой знае как са разбогатели техните бащи и деди! Когато си беден, създаваш условия да те любят хората и да работиш. Бедният човек всякога мисли какво да работи и къде да отиде да работи. И затова бъдещият свят ще бъде за бедните, а не за богатите хора. Да преведа думата “беден” — за децата. За богатия човек се казва, че ще отиде на гробищата. Дядото остарява и като отиде на другия свят, той казва: Аз вече стар не ставам. Затова в онзи свят, в Божествения свят стари хора няма, а в този свят има стари, има богати хора. Сегашните деца казват: Е, да стана като дядо си! Младите моми искат да станат като бабите си. Никакви баби, никакви дядовци не ви трябва. Глупаво нещо е да бъдеш като тях. В Писанието думата “стар” се среща често, но тя има там друго значение. Думата “стар човек” е санскритска дума и означава проявения човек, т.е. човек, който има мъдрост, знание

и е полезен за другите. А ние разбираме под “стар човек” онзи, който е окуфял. Той е дядо, не е стар човек. Утре казват за него: Е, този дъртак! Майката приема с радост децата, а те казват: Няма да се махне този дъртак. Една майка във Варна ми разказваше: Имам четири дъщери, с най-голям труд ги изучих, а после ми казваха, че съм глупава, проста. Да, докато ги изучих, добра бях, а после станах глупава. Това са съвременните дъщери. Те са дъщери на безнадеждието.

И тъй, надежда е потребна, за да примири противоречията. Вие не можете да примирите следните противоречия: защо едни са богати, учени, а други — сиромаси, прости. Само надеждата може да примири тези противоречия. Вие мислите, че за първи път сте дошли тук, на земята. Не, всички вие, които сте тук, имате дълга история в миналото. Някой от вас не искат да признаят своето минало. Защо? Когато дядото или бащата на някого е оставил много дълг, питат младия: Ти от техния род ли си, внук ли си на еди-кого си? — Не, не съм от техния род. Да, защото дядото има много борчове. Но когато бащата или дядото е богат, синът казва: Аз имам дял тук. Който не признава миналото, значи, че има много тефтери, много дългове, а трябва да ги плати честно и почтено. Някой казва: Не съм съществувал в миналото. — Да, защото сто пъти си фалирал. А ти казваш: Не казвайте, че съм живял, че аз съм същият човек. Не, ще признаеш, че имаш да плащаш и ще се изплатиш полека-лека. Дойде някой слуга при вас и ви обере. Той е онзи, на когото в миналото ти си сторил същото. Някой запали къщата ти. Той е онзи твой кредитор от миналото, на когото имаш да даваш. Сега ще питате: Защо Господ създаде така света? Питам ви: Вие защо подписахте тези полици? Вие сте искали да станете богати, а после питате защо Господ допусна тези полици. Полиците — това са

дяволски изобретения. Човек може само своя сегашен труд да използва, а не и за бъдеще да взима. Взимайте малко и не продавайте вашето бъдеще. Мисли само за днес, за утрешния ден не мисли. Това е Божественото учение. Онзи, който няма надежда, казва: Как да направя тази работа? Започва да мисли за утре, за други ден, за след двадесет години. В какво си сигурен ти след двадесет години, какво знаеш за тогава? Ти не си господар, ти си слуга. Утре господарят ти може да те извика. Законът на надеждата е такъв: ако днес прекарате добре, по всички правила на Божествения закон, има надежда и всички останали дни да прекарате по същия начин. Ако днес сгрешите, всички останали дни ще прекарате по същия начин. Следователно бъдещият ден ще бъде такъв, какъвто е днешният. Не казвайте: Е, днес сгреших, но утре ще се поправа. Не, днес, а не утре. Когато човек замисли да се жени, в него е надеждата. Дойде момъкът, гощават го всички, но той е недоволен, казва: Аз утре ще реша. Отказва днес да даде думата си, не приема момата. Остане ли за утре, той отказва. Момата, която оставя утре да отговори, и тя се отказва. Ти решаваеш ли се да вземеш днес момата? Оставаеш ли за утре, нищо няма да излезе. Някои казват: Като си оправя работата днес, от утре започвам да живея по Бога. Работите ни са оправени; това е лъжливо учение, че трябва ние да ги оправяме. Когато един ученик отиде в училището да се учи, майка му и баща му са оправили работите. На него не му трябва търговия, а учение. И когато Господ ни праша на земята, Той казва: Синко, аз те прашам на земята да се учиш, наредил съм работите ти, за тях не мисли. Ако синът каже: Ами майка ми, баща ми може да умрат. Майката, бащата, това са вечни принципи, които никога не умират. Когато майката отиде на други свят, тя ще промишлява за своите деца много по-добре, отколкото ако е тук, затова безразлично е де е тя.

И тъй, надеждата е един от великите принципи на земята, без който земният живот не може да се разреши добре. Вложете в децата си надеждата да им са чисти ръцете и сърцата и да знаят, че тялото, което имат, е един храм, за който децата трябва да дават отговор. Не оставяйте децата си в нечистотия! Човек, който има надежда, ходи всякога спретнат, хубаво облечен, очите му са винаги отворени, радостни, весели. За да развиете надеждата в децата си, карайте ги да бъдат радостни. — Как? — Създайте им такива забавления, които внасят радост в душите им. Този закон е не само за децата, но и за мъже, и за жени. Мъжете да създават радост за жените си, а жените — за мъжете си. Няма ли закона на надеждата в света, идва обезсърчаването, а в безнадеждието се раждат всички съвременни злини, ставаме кисели, недоволни. Мъжът е недоволен, че жена му е пресолила яденето, сърди се, казва ѝ: Ти през плет не си ли виждала? Гневът му от жената минава на децата. На другия ден мъжът донесъл лошо месо, жената се сърди, хвърля го, казва му: Ти през плет не си ли виждал? Съвременните хора мязат на английският реформатор Веслей, който се оженил, но три дена след това казал на другаря си: Не си струва човек да се жени. Да, когато човек изгуби надеждата, да се не жени. Мома или момък, нямат ли надежда, да се не женят. Това бих им препоръчал. Имат ли надежда, ще има в къщата им мир и радост. А днес хората казват: Тези млади сега не могат да живеят, но после ще се спогаждат. Не, сега, сега. Каквато е любовта отначало, такава ще бъде и в края. Тъй говори законът на надеждата. От становището на любовта трябва да схванем времето, от вярата — пространството, а от надеждата — всички методи, начини, чрез които този живот може да се развива. Ако една жена не знае да нарежда къщата си, няма надежда; ако един ученик не може да свири, няма

надежда; ако един поп не може да служи, няма надежда. Ти имаш упование в себе си, че може да направиш нещо с тази надежда. Някой казва: Как мислиш, дали вярвам в Бога? — Чудна работа, аз трябва да отговарям дали той вярва! Ами отвори кесията си и виж! Питаме има ли пари. Отвори кесията си и ще видиш. Отвори сърцето си и виж има ли нещо там. Отвори ума си и ако имаш нещо вътре, имаш вяра. Като ме срещнат хората, питат ме: Ти вярваш ли? — В нищо не вярвам. — Как, безверник ли си? — Аз познавам само надеждата, вярата и любовта. Вярванията, любенията, надяванията, тези неща съм ги забравил, с тях нямам работа. С тях имат работа само онези, които са изгубили любовта, те въздишат, искат любов. Като имаш любов, ти си с нея. Като любиш някого, то значи да имаш само едно прозорче и през него да гледаш. Това е криво схващане. Вие ще бъдете любов, вяра и надежда. Вие ще вярвате, ще имате надежда, че всеки човек може да се повдигне. Когато имаш един приятел, който вярва в тебе, ти имаш криле. Когато у някой приятел изгубиш вяра, ти се обезсърчаваш.

Когато говоря за невидимия свят, моите и вашите разбирания по това са диаметрално противоположни. Всички неща, които са далече от нас, са невидими, а всички, които са близо, са видими. Следователно далечните неща от нас, за които трябва да пътуваме, са невидими. Но ако се отдалечим от видимия свят, той става невидим. Значи видимият и невидимият свят подразбират пространството. А сегашните хора подразбират невидимия свят като нещо невъзможно. Светът, към който се стремим, наричат невидим, а аз го превеждам “далечен свят”. Човешкият живот, който е далечен за една мравка, е невидим живот за нея. Такъв е за нас например ангелският живот. Когато дойдем до положението да разбирате и чувствуваме като тях, ще разберем този живот.

Той е прекрасен. Там няма смърт, няма свещеници, търговци, съдилища. Ще кажете: Ами тогава какво има? Че съдията какво прави? — Праща хората в затвора. Търговецът какво прави? — Като някой бирник хване някого, обере го. В онзи свят има братство и сестринство. Като отидеш там в някой дюкян да си купиш нещо, търговецът няма да иска пари, но ще ти каже: Голямо удоволствие ще ми направиш да си вземеш каквото искаш без пари. Ако дадеш пари на търговеца, той ще се обиди и ще ти каже да си излезеш вън. Вземеш ли даром, той ще те покани и друг път да отидеш при него. Онзи свят е приложил надеждата именно в този смисъл, а във физическия свят схващанията са тъкмо обратното. Ако отидете в ангелския свят, ще видите какви красиви, стройни хора има там, не приличат на вас. Като отидете при тях, ще кажете: Да бягаме оттук, този свят не е за нас. Затова религията е наука, която учи хората на законите на любовта, вярата и надеждата. А днес хората учат всичко, но не и тези неща.

И тъй, надеждата е бъдещата велика наука, която ще осмисли живота на земята, ще ни научи как да преустроим училищата, съдилищата, как да се храним. В този бъдещ свят гробища няма да има и тогава Христос ще дойде. Тази земя, в която сега живеем, ще се преустрои. Този свят ще потъне под водата. Нови континенти ще се създадат, нов въздух ще има. Ако Христос дойде сега на земята, какво ще намери? Всеки ще Го посрещне с едно прошение — коя от мъжа си се оплаква, кой от брат си, кой от сестра си. Христос ще каже: “Аз не идвам с тази цел — да съдя хората. Аз идвам да донеса мир, любов, вяра и надежда.” Сега светът се съди, а няма Христос да го съди. Той дава нова заповед на любов и пита: “Когато дойде Син человечески на земята, ще намери ли вяра, ще намери ли хора, готови да възприемат това учение?”

Той казва: “Ако имате любов, ще опазите моето учение, ще приложите тези три велики закона.” Светът ще се подобри, има условия за подобряването му. А днес се говори за някаква съдба, но това е странично учение. Сега някои казват: Светските хора са невярващи, нямаме надежда в тях. Е, тогава нека евангелистите, нека католиците приложат това учение. Но между тях има недоразумения. Какво е това служене! Питам: Вие, евангелисти, католици, търговци, доктори, адвокати, такива ли сте се родили? Не, отпосле сте си турили тези фирми. Тогава защо са тези недоразумения? Като разберем основно защо сме дошли на земята, ще можем да приложим великия закон на надеждата и няма да питаме има ли Господ или не, а ще питаме прилагаме ли законите на любовта, вярата и надеждата? Прилагаме ли тези закони, разбрали сме защо сме дошли и недоразуменията ще изчезнат. А сега какво правят хората? Сгрешил някой, хайде три-четири години в затвора или църквата го отлъчва. И всички хора все света оправят! И които вярват в Бога, и които не вярват в Бога, все колят и бесят. Казвам: И едните и другите са под еднакъв знаменател. И ти, който вярваш в Бога, ме обираш, и ти, който не вярваш в Бога, ме обираш. Каква разлика има между тях? Ако вярващият ме обира, а невярващият не ме обира, казвам, че в този последния има някакъв принцип, нещо хубаво в душата му, което хората не виждат. Ето защо бих желал да постъпваме малко по друго-яче.

Това учение е потребно за вас. Вие трябва да живеете на земята, да бъдете здрави, щастливи и блажени. Каквото искате да направите, не може да го осъществите, ако нямате любов, вяра и надежда. Всичко е скрито в тези три велики принципа — любов, вяра и надежда. Ако ги разбирате правилно, ако ги разработвате в себе си, ще бъдете силни, мощни, ще имате радост, упование и сила в живота си.

Това е учението, което Христос е проповядвал, като е дошъл да примири хората с Бога. Как? — Като ги научи как да живеят. Това не е вярване, а велико изкуство. Няма по-велико изкуство на земята от това — да се научиш как да живееш. Това трябва да научим! Млади, стари, майки, бащи, сестри, братя, приятели, господари, слуги — всички трябва да се научат да живеят разумно, да има мир и съгласие между всички.

И тъй, приложете това учение. Напуснете всички ваши стари възгледи, т.е. не ги изхвърляйте, а ги турете като тор. На вашите стари вярвания присаждайте нови клончета. Всичко в света трябва да се ползува. Тази опитност, която имаме, е отлична, направете крачка напред!

Приложете закона на надеждата, да бъдете всякога радостни и да не знаете какво е обезсърчение. И последен бедняк да станеш, пак да не се обезсърчиш, защото в твоята душа ще има нещо, което никоя сила не може да ти го отнеме. Вие имате сили, скрити богатства в себе си, които съвременната наука дори и не подозира, макар че ги констатира. Има неща, които човек не може да научи от книгите. Ако едно дете се подложи на магнетичен сън до пета степен, в него ще се развият особени способности и това дете може да ви каже какво става в Америка, може да опише болестта на някой болен и с това да предпише най-ефикасните лекарства. Как става това? Човешката душа още не се е напълно проявила; у човека има сили, които чакат най-благоприятни условия за развиване. Ако вие се освободите и влезете в свободата на Божествения живот, ще научите всичко. Ако схващате Бога като всеобемна Любов, в която животът може да се прояви, ако Го схващате като същество, което гледа с най-голямо благоволение към най-малките и най-големите същества, Той ще ви въздигне. Схващате ли Бога като същество, което само чака да наказва, Той няма да

ви помогне. Схващайте Го като същество на благодет, сила, в която няма смърт. При такова разбиране на Бога във вас ще влязат два принципа на вяра и любов. След двадесет-тридесет години Бог ще ви повика при себе си, да види какво са научили неговите деца и после пак ще ви прати на земята. За всички има работа. Като види, че сте научили урока си, ще ви прати да служите във великата вселена. В този живот всяка душа ще задоволи всички стремежи, които тя има. Няма желание на душата, която тя да не може да осъществи. Но кога? — Когато свършим това велико училище, в което се изучава законът на надеждата. Бих желал всички, които слушате за надеждата, да излезете оттук радостни. Имате ли радост, всичко добро е у вас. Мома, която пее, работите ѝ вървят добре. Отвори прозорците, весело ѝ е. Някоя мома мълчи, лошо е положението ѝ, изгубила е надеждата си.

Затова бих желал каквото и да правите, да пеете. Стари, млади, пейте! Който иска да бъде млад, трябва да пее, да се радва. Престанеш ли да пееш, твоята работа е свършена. Ти си една баба или един стар дядо, и всички казват: Бог да го прости! Ще дойдат твоите роднини, ще те оплачат. Казвам: Да, Бог да те прости, защото не знаеш да пееш и да се радваш. Ако не искате да ви поливат върху гроба, да ви четат молитви, пейте, радвайте се!

И тъй, приложете надеждата в живота си. В надеждата няма меланхолия, скръб, отчаяние. В нея има само радост и веселие. По това се познава този Божествен принцип.

*

Беседа от Учителя, държана в Русе
на 16 януари, 1920 г.

СЪДЪРЖАНИЕ

1. Любовта	3
2. Вярата.....	23
3. Надеждата	54

Учителя ПетърДънов
ТРИТЕ ОСНОВИ НА ЖИВОТА
Издателство «Бяло Братство»

ISBN 954-8091-29-1

Трето издание
Формат 16/60x84
Печатни коли 4.75